

Kunngerð um útbúgving av sjúkrarøktarfrøðingum, sum broytt kunngerð nr. 109 frá 25. juni 2021

Við heimild í § 3, stk. 4 og § 6, stk. 1 í løgtingslóg nr. 58 frá 9. juni 2008 um Fróðskaparsetur Føroya, sum broytt við løgtingslóg nr. 51 frá 8. mai 2012, verður eftir tilmæli frá Fróðskaparsetri Føroya ásett:

Endamál

§ 1. Endamálið við útbúgvingini til sjúkrarøktarfrøðing er at geva lesandi førleika til eftir lokna útbúgving at kunna virka sjálvstøðugt sum sjúkrarøktarfrøðingur og vera við í fakligum og tvørfakligum samarbeiði. Útbúgvingin skal í samsvari við ta samfelagsligu, vísindaligu og tøkniligu menningina og tørvin á sjúkrarøkt geva teimum lesandi førleika í ástøðiligum og kliniskum sjúkrarøktarkunnskapi.

Stk. 2. Útbúgvingin er granskingargrunndað og á slíkum støði, at hon verður viðurkend altjóða, bæði yrkisrættað og sum grundstøði undir framhaldslestri.

Stk. 3. Útbúgvingin verður lögð til rættis soleiðis, at hon lýkur tær útbúgvingartreytir, sum settar verða í ES-direktivi 2013/55/EU, ið er partur av kunngerðini sum skjal 1.

§ 2. Bachelorútbúgvingin í sjúkrarøktarfrøði gevur rætt til heitið baccalaureus scientiarum curationes styt B.Sc.Cur., enska heitið er Bachelor of Science (BSc) in Nursing.

§ 3. Eftir lokið prógv hevur lesandi rætt til løggilding sum sjúkrarøktarfrøðingur sambært anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed.

§ 4. Útbúgving av sjúkrarøktarfrøðingum fer fram á Fróðskaparsetri Føroya.

Upptøka

§ 5. Upptøka til útbúgvingina fer fram sambært ásetingum í kunngerð um upptøku til lestur á Fróðskaparsetri Føroya.

Bygnaður

§ 6. Útbúgvingin til sjúkrarøktarfrøðing tekur 4 ár og er skipað sum ein 4-ára bachelorútbúgving. Hvørt lestrarár telur 60 ECTS-stig, samanlagt 240 ECTS-stig.

§ 7. Útbúgvingin er býtt í lestrarhálvur, ið eru 18 til 24 vikur.

Stk. 2. Lestrarhálvurnar kunnu vera ástøðiligar, kliniskar ella ein samanseting av báðum.

Stk. 3. Lestrarhálvurnar verða býttar í skeið og eindir. Í hvørjum skeiði, ella eind, verður lesandi mettur, um hann hevur staðið læruúrtøkuna fyri ávísa skeiðið.

§ 8. Ástøðiligi undirvísingarparturin av útbúgvingini svarar til 150 ECTS-stig, og kliniski undirvísingarparturin svarar til 90 ECTS-stig.

Innihald

§ 9. Fakliga innihaldið í útbúgvingini verður grundað á kunnskap frá sjúkrarøktarfakinum í samanhangi við heilsufak, náttúrafak, samfelagsfak og hugvísindalig fak.

Stk. 2. Fyri at tryggja sínámillum ávirkan og samband millum ástøðiligu og klinisku undirvísingina verður útbúgvingin lögð til rættis í mun til høvuðspartarnar av virkisøkinum hjá sjúkrarøktini.

Stk. 3. Ástøðiliga og kliniska undirvísingin í fakøkjunum skal til eina og hvørja tíð tryggja samanspæl millum virði og kunnskap í útbúgvingini og yrkinum og samstundis tryggja, at vitanarstøðið í útbúgvingini støðugt er grundað á nýggjastu vitanina og menningina innan yrkið.

Kliniski útbúgvingarparturin

§ 10. Endamálið við klinisku undirvísingini er, at lesandi, við venjing av grundleggjandi førleikum, hevur ábyrgd av at ognar sær fakligt hegni og venur evnini at meta um, taka vælgrundaðar avgerðir og útinna dygdargóða sjúkrarøkt við støði í nýggjastu vitanini.

§ 11. Fyri at tryggja, at útbúgvingin er grundað á yrki og yrkisroyndir, verður kliniska undirvísingin lögð til rættis við samanhangi millum ástøðiligan og kliniskan kunnleika.

Stk. 2. Fróðskaparsetur Føroya og kliniska útbúgvingarstaðið samstarva við tí fyri eyga, at samanhangur er millum ástøðiligu og klinisku undirvísingina og fyri at tryggja, at lesandi ognar sær kliniskar førleikar. Fróðskaparsetrið hevur ábyrgd av at byrja samstarvið, og báðir partar hava ábyrgdina av at halda tað við líka.

§ 12. Kliniska undirvísingin fer fram í venjingarstovu og á kliniskum undirvísingarstøðum, ið Fróðskaparsetur Føroya hevur góðkent, og verður lögð til rættis við støði í móguleikunum á staðnum.

Stk. 2. Tað er ein treyt fyri góðkenning sambært stk. 1, at kliniskir vegleiðarar, sum eru sjúkrarøktarfrøðingar, og sum hava kliniskt vegleiðaraskeið á í minsta lagi 10 ECTS, eru knýttir at kliniska undirvísingarstaðnum.

Stk. 3. Klinisku vegleiðararnir hava ábyrgd av dagligu klinisku undirvísingini, og at vegleiða teimum lesandi.

Stk. 4. Tað er álagt tí kliniska undirvísingarstaðnum at gera eina lýsing av tí klinisku undirvísingarætlanini, sum er í samsvari við námsskipanina. Fróðskaparsetrið skal góðkenna lýsingina.

§ 13. Klinisk útbúgvingarskeið í kliniska útbúgvingarpartinum verða ásett í námsskipan sambært reglunum í kunngerð um útbúgvingar á Fróðskaparsetri Føroya.

Eftirútbúgving og ískoytisútbúgving

§ 14. Útbúnir sjúkrarøktarfrøðingar kunnu taka partar av útbúgvingini heilt ella lutvíst sum eftirútbúgving. Eftirútbúgvingin kann verða skipað sum samlestur millum útbúnar sjúkrarøktarfrøðingar og sjúkrarøktarfrøðilesandi.

§ 15. Sjúkrarøktarfrøðingur, ið er útbúgvin eftir eldri lóggávu, ella aðrari skipan, ið ikki er ein akademisk bachelorútbúgving, kann taka ískoytisútbúgving sum bachelor.

Stk. 2. Ískoytisútbúgvingin gevur rætt til heitið bachelor í sjúkrarøktarfrøði, stýtt B.Sc.Cur, enska heitið er Bachelor of Science (BSc) in Nursing.

§ 16. Ískoytisútbúgvingin er ásett at vera hálvtt lestrarár, ella í minsta lagi 30 ECTS-stig, men verður tikin yvir eitt heilt ár.

§ 17. Ískoytisútbúgvingin endar við einari bachelorverkætlan, sum telur 15 ECTS stig.

§ 18. Námsskipan verður ásett sambært reglunum í kunngerð um útbúgvingar á Fróðskaparsetri Føroya, sbr. tó § 1, stk. 3.

Próvtøkur

§ 19. ¹⁾ Sjúkrarøktarfrøðilesandi fara til próvtøku sambært kunngerð um próvtøkur á Fróðskaparsetri Føroya, sbr. tó §§ 20-22.

§ 20. Klinisk próvtøka verður mett staðin ella ikki staðin og fer fram á kliniska útbúgvingarplássinum sambært reglum ásettum í námsskipanini.

Stk. 2. Av teimum tilsamans 90 ECTS í kliniska útbúgvingarpartinum skulu 60 ECTS metast við próvtøku.

§ 21. Í minsta lagi helvtin av ástøðiliga partinum av útbúgvingini, mett í ECTS, skal verða skjalprógvað við uttanhýsis próvtøku. Námsskipanin ásetur, nær innanhýsis og uttanhýsis próvtøkur verða.

Stk. 2. Dømingin staðið ella ikki staðið kann í mesta lagi verða nýtt til próvtøkur, sum svara til 1/3 av útbúgvingini,

roknað í ECTS.

Stk. 3. Ásetingin í stk. 2 er ikki galdandi fyri kliniskar próvtøkur og starvsvenjing, ella, tá ið talan er um avriksflutning.

§ 22. Fyri at kunna halda fram við útbúgvingini, skal lesandi fara upp til próvtøkur eftir reglum, lýstar í námsskipanini.

Stk. 2. Útbúgvingin skal vera lokin í seinasta lagi 6 ár eftir, at hon er byrjað. Rektarin kann, har serlig viðurskifti gera seg galdandi, gera undantak frá hesi reglu.

Samstarvsráð

§ 23. Landsstýrismaðurin setur eitt samstarvsráð fyri útbúgvingina til sjúkrarøktarfrøðing. Endamálið við ráðnum er at fremja samstarv millum teir partar, ið varða av útbúgvingini til sjúkrarøktarfrøðing og av sjúkrarøktarfrøðingayrkinum sum heild.

Stk. 2. Ráðið verður mannað við:

- 1) einum umboði, ið landsstýrismaðurin velur,
- 2) einum umboðið, ið Kommunufelagið velur,
- 3) einum umboðið, ið Fróðskaparsetur Føroya velur,
- 4) einum umboði, ið Felagið Føroyskir Sjúkrarøktarfrøðingar velur,
- 5) einum umboði, ið landsstýrismaðurin við heilsumálum velur,
- 6) einum umboði, ið sjúkrahúsverkið velur, og
- 7) einum umboði, ið tey sjúkrarøktarfrøðilesandi velja.

Stk. 3. Umboðið, ið landsstýrismaðurin velur, er formaður í ráðnum. Ráðið ger sjálvt sína starvsskipan.

Gildiskoma og skiftisreglur

§ 24. Henda kunngerð kemur í gildi dagin eftir, at hon er kunngjørd, og er galdandi fyri lesandi, ið eru upptikin í 2021 og seinni. Samstundis, sum henda kunngerð kemur í gildi, fara úr gildi:

- 1) Kunngerð nr. 19 frá 3. mars 2011 um útbúgving til sjúkrarøktarfrøðing (B.Sc.Cur).
- 2) Kunngerð 90 frá 17. juni 2013 um ískoytisútbúgving fyri sjúkrarøktarfrøðingar og onnur við heilsufakligari miðallangari framhaldsútbúgving, útbúgvin eftir eldri lógum.

Stk. 2. Lesandi, ið eru upptikin fyri 2021, halda fram við lestrinum sambært kunngerð nr. 19 frá 3. mars 2011 um útbúgving til sjúkrarøktarfrøðing (B.Sc.Cur).

Stk. 3. Lesandi sambært stk. 2 skulu hava lokið prógv í seinasta lagi 1. august 2027.

Uttanríkis- og mentamálaráðið, 17. juni 2021

Jenis av Rana (sign.)

landsstýrismaður

/ Poul Geert Hansen (sign.)

Skjal 1

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2013/55/EU

af 20. november 2013

om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked (»IMI-forordningen«)

(EØS-relevant tekst)

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 46, artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer ⁽³⁾ konsoliderede et gensidigt anerkendelsessystem, som oprindeligt var baseret på 15 direktiver. Det fastsætter bestemmelser om automatisk anerkendelse af et begrænset antal erhverv baseret på harmoniserede mindstekrav til uddannelse (sektorerhverv), en generel ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser og automatisk anerkendelse af erhvervs erfaring. Direktiv 2005/36/EF fastsætter ligeledes et nyt system for fri udveksling af tjenesteydelser. Det bør erindres, at unionsborgeres familiemedlemmer, der er tredjelandsstatsborgere, har krav på ligebehandling i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område ⁽⁴⁾. Tredjelandsstatsborgere kan også nyde godt af lige behandling for så vidt angår anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til de relevante nationale procedurer, i overensstemmelse med specifikke EU-retsakter såsom retsakter vedrørende opholdstilladelse, flygtninge, »indehavere af det blå kort« og forskere.
- (2) I sin meddelelse af 27. oktober 2010 med titlen »Akten for det indre marked, Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid, »Sammen om fornyet vækst««, pegede Kommissionen på behovet for at modernisere EU-retten på dette område. I sine konklusioner støttede Det Europæiske Råd den 23. oktober 2011 en sådan modernisering og opfordrede Europa-Parlamentet og Rådet til at nå frem til en politisk aftale om revision af direktiv 2005/36/EF inden udgangen af 2012. I sin beslutning af 15. november 2011 om gennemførelsen af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer ⁽⁵⁾ opfordrede Europa-Parlamentet endvidere Kommissionen til at fremsætte et forslag. Rapporten om unionsborgerskab 2010 af 27. oktober 2010 »Afskaffelse af hindringerne for unionsborgernes rettigheder« fremhæver behovet for at lette den administrative byrde i forbindelse med anerkendelsen af erhvervsmæssige kvalifikationer.
- (3) Officielt udpegede notarer bør ikke være omfattet af direktiv 2005/36/EF i betragtning af de særlige og forskellige ordninger, der gælder for disse i de enkelte medlemsstater for så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervet.
- (4) Med henblik på at styrke det indre marked og fremme erhvervsudøvernes frie bevægelighed og samtidig sikre en mere effektiv og gennemsigtig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer ville et europæisk erhvervspas medføre merværdi. Passet ville navnlig være nyttigt til at fremme midlertidig mobilitet og anerkendelse efter den automatiske anerkendelsesordning og til at fremme en forenklet anerkendelsesproces under den generelle ordning. Formålet med det europæiske erhvervspas er at forenkle anerkendelsesprocessen og indføre en omkostnings- og driftseffektivitet, som vil være til gavn for både erhvervsudøverne og de kompetente myndigheder. Ved indførelsen af et europæisk erhvervspas bør der tages hensyn til det berørte erhvervs synspunkter, og forud for indførelsen bør der gennemføres en vurdering af dets egnethed for det pågældende erhverv og passets indvirkning på medlemsstaterne. Vurderingen bør gennemføres i samarbejde med medlemsstaterne, hvor dette er nødvendigt. Det europæiske erhvervspas bør udstedes på anmodning af en erhvervsudøver og efter fremsendelse af de nødvendige dokumenter, og efter at de kompetente myndigheder har foretaget de relaterede gennemgangs- og kontrolprocedurer. Hvis det europæiske erhvervspas udstedes med henblik på etablering, bør det anses for en afgørelse om anerkendelse og behandles som enhver anden afgørelse om anerkendelse efter direktiv 2005/36/EF. Det bør supplere, snarere end erstatte eventuelle registreringskrav, der er forbundet med adgang til et bestemt erhverv. Der er ikke behov for at indføre et europæisk erhvervspas for juridiske erhverv, for hvem der allerede er blevet indført et erhvervspas efter den ordning, der er blevet givet mulighed for med Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser ⁽⁶⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået ⁽⁷⁾.
- (5) Det europæiske erhvervspas funktion bør understøttes af informationssystemet for det indre marked (IMI), som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 ⁽⁸⁾. Passet og IMI bør forbedre synergivirkningerne og tilliden hos de kompetente myndigheder, samtidig med at den sparer de kompetente myndigheder for dobbeltarbejde og procedurer for anerkendelse, og at der skabes mere åbenhed og sikkerhed for erhvervsudøverne.
- (6) Proceduren for ansøgning om og udstedelse af det europæiske erhvervspas bør være klart struktureret og omfatte beskyttelsesforanstaltninger og tilsvarende klageadgang for ansøgeren. Krav om oversættelse og betalingsmetoder for eventuelle gebyrer, der skal erlægges af en ansøger, for at workflowet i IMI ikke afbrydes eller svækkes, og for at behandlingen af ansøgningen ikke forsinkes, bør specificeres i gennemførelsesretsakter. Fastsættelsen af størrelsen på gebyrer er medlemsstaternes anliggende. Medlemsstaterne bør imidlertid meddele Kommissionen størrelsen på de fastsatte gebyrer. Det europæiske erhvervspas og det tilhørende workflow i IMI bør sikre de lagrede datas integritet, ægthed og fortrolighed, samt forhindre ulovlig og ikke-autoriseret adgang til oplysninger indeholdt heri.
- (7) Direktiv 2005/36/EF gælder kun for erhvervsudøvere, som ønsker at udøve det samme erhverv i en anden medlemsstat. I visse tilfælde er den pågældende virksomhed i værtsmedlemsstaten en del af et erhverv med større aktiviteter end i hjemlandet. Hvis forskellene mellem aktivitetsskemaerne er så store, at erhvervsudøveren skulle gennemgå et fuldstændigt uddannelsesprogram for at kompensere for mangler, og hvis erhvervsudøveren anmoder herom, bør værtsmedlemsstaten under disse særlige omstændigheder give delvis adgang. Foreligger der tvingende almene hensyn, som defineret af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis vedrørende artikel 49 og 56 i Traktaten om Den

Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), som fortsat kan udvikle sig, bør en medlemsstat dog kunne afslå at give delvis adgang. Dette kan i særlig grad gøre sig gældende for erhverv i sundhedssektoren, hvis disse har konsekvenser for den offentlige sundhed eller patientsikkerheden. Tildeling af delvis adgang bør ikke berøre arbejdsmarkedets parter ret til at organisere sig.

- (8) Med henblik på at beskytte de lokale forbrugeres interesser i værtsmedlemsstaten bør midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i medlemsstaterne være underlagt beskyttelsesforanstaltninger, navnlig et krav om mindst et års erhvervs erfaring i løbet af de seneste ti år forud for leveringen af tjenesteydelsen, hvis erhvervet ikke er lovreguleret i hjemlandet. I tilfælde af sæsonaktiviteter bør medlemsstaterne have mulighed for at gennemføre kontroller med henblik på at verificere, at de tjenesteydelser, der leveres på deres område, er af midlertidig og lejlighedsvis karakter. Med dette for øje bør værtsmedlemsstaten en gang om året kunne kræve oplysninger om de tjenesteydelser, der faktisk leveres på dens område, i tilfælde hvor sådanne oplysninger ikke allerede er blevet afgivet af tjenesteyderen på frivillig basis.
- (9) Direktiv 2005/36/EF giver medlemsstaterne mulighed for at kontrollere tjenesteyderens erhvervsmæssige kvalifikationer, inden den pågældende første gang udøver tjenesteydelsen inden for lovregulerede erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed eller sikkerhed. Dette har medført retssikkerhed, idet de kompetente myndigheder således frit kan skønne, om der er behov for en forudgående kontrol. For at garantere retssikkerheden bør erhvervsudøverne fra starten vide, om det er nødvendigt med forudgående kontrol af erhvervsmæssige kvalifikationer, og hvornår der kan ventes en afgørelse. Under alle omstændigheder bør betingelserne for en sådan forudgående kontrol af erhvervsmæssige kvalifikationer under den fri udveksling af tjenesteydelser ikke være strengere end under reglerne for etablering. Ved lovregulerede erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed eller sikkerhed, bør direktiv 2005/36/EF ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at pålægge udøverne et krav om en forsikringsaftale vedrørende handlinger foretaget inden for deres erhverv i overensstemmelse med de gældende regler efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser ⁽⁹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked ⁽¹⁰⁾.
- (10) Erhvervsuddannelsessystemer har vist sig at være et nyttigt instrument til at sikre ungdomsbeskæftigelse og muliggøre en gnidningsløs overgang fra uddannelse til arbejdsliv. Ved revisionen af direktiv 2005/36/EF bør der derfor fuldt ud tages hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for disse.
- (11) For at kunne anvende ordningen for anerkendelse i henhold til den generelle ordning er det nødvendigt at inddelle de forskellige nationale ordninger for almen uddannelse og erhvervsuddannelse i niveauer. Disse niveauer, som udelukkende fastlægges med henblik på anvendelsen af den generelle ordning, bør ikke have nogen indflydelse på de nationale uddannelsesstrukturer eller på medlemsstaternes beføjelser på dette område, herunder en national strategi for gennemførelse af den europæiske referenceramme for kvalifikationer (EQF). EQF er et redskab til at skabe større åbenhed omkring og sammenlignelighed af erhvervsmæssige kvalifikationer og kan være en nyttig supplerende kilde til oplysninger for de kompetente myndigheder, der kontrollerer erhvervsmæssige kvalifikationsbeviser udstedt i andre medlemsstater. Som led i Bologna-processen har højere læreanstalter tilpasset strukturen af deres programmer til en gradsstruktur med to niveauer, nemlig bachelor- og master/kandidatgrad. For at sikre, at de fem niveauer, der er skitseret i direktiv 2005/36/EF, er i overensstemmelse med denne nye gradsstruktur bør bachelorgraden klassificeres under niveau d) og master/kandidatgraden under niveau e). Disse fem niveauer, som er fastlagt med henblik på anvendelsen af den generelle ordning, bør i princippet ikke længere fungere som kriterium for udelukkelse af unionsborgere fra anvendelsesområdet for direktiv 2005/36/EF, hvis dette er i strid med princippet om livslang læring.
- (12) Anmodninger om anerkendelse fra erhvervsudøvere fra ikke-regulerende medlemsstater, som har et års erhvervs erfaring, bør behandles på samme måde som anmodninger fra erhvervsudøvere fra regulerende medlemsstater. Deres erhvervsmæssige kvalifikationer bør sammenlignes med de erhvervsmæssige kvalifikationer, der kræves i værtsmedlemsstaten på grundlag af de erhvervsmæssige kvalifikationsniveauer i direktiv 2005/36/EF. I tilfælde af væsentlige forskelle bør den kompetente myndighed kunne pålægge udligningsforanstaltninger. Enhver mekanisme til kontrol af teoretisk viden og praktiske færdigheder, der måtte kræves som udligningsforanstaltninger med henblik på adgang til udøvelse af et erhverv, bør sikre og overholde principperne om gennemsigtighed og uvildighed.
- (13) Da minimumsuddannelseskravene for adgang til erhverv, som er omfattet af den generelle ordning, ikke er harmoniseret, bør værtsmedlemsstaten have mulighed for at indføre en udligningsforanstaltning. Enhver sådan foranstaltning bør være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og bør især tage hensyn til den viden, de færdigheder og de kompetencer, som ansøgeren har erhvervet gennem erhvervs erfaring eller livslang læring, og som er formelt godkendt af et relevant organ. Afgørelsen om at pålægge en udligningsforanstaltning bør være behørigt begrundet, således at ansøgeren får mulighed for at opnå en bedre forståelse af sin situation og for at få afgørelsens lovlighed efterprøvet ved de nationale domstole i henhold til direktiv 2005/36/EF.
- (14) Gennemgangen af direktiv 2005/36/EF har vist, at der er behov for at opdatere og med større fleksibilitet gøre listerne over industri-, handels- og håndværksvirksomhed i bilag IV klarere, samtidig med at der opretholdes et system for automatisk anerkendelse baseret på erhvervs erfaring for disse aktiviteter. Bilag IV er for øjeblikket baseret på den internationale standardklassifikation af erhvervsmæssig virksomhed (ISIC) fra 1958 og afspejler ikke længere de økonomiske aktiviteters nuværende struktur. ISIC-nomenklaturen er blevet revideret flere gange siden 1958. Derfor bør Kommissionen kunne tilpasse bilag IV, således at systemet for automatisk anerkendelse forbliver intakt.
- (15) Løbende faglig udvikling bidrager til sikker og effektiv praksis blandt erhvervsudøvere, som nyder godt af den automatiske anerkendelse af deres erhvervsmæssige kvalifikationer. Det er vigtigt at opmuntre til yderligere styrkelse af løbende faglig udvikling for disse erhverv. Medlemsstaterne bør navnlig opmuntre til løbende faglig udvikling af læger, speciallæger, praktiserende læger, sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, specialtandlæger, dyrlæger, jordemødre, farmaceuter og arkitekter. De foranstaltninger, der træffes af medlemsstaterne for at fremme løbende faglig udvikling for disse erhverv, bør meddeles Kommissionen, og medlemsstaterne bør udveksle bedste praksis på området. Løbende faglig udvikling bør omfatte teknisk, videnskabelig, lovgivningsmæssig og etisk udvikling og bør motivere erhvervsudøvere til at deltage i livslang læring af relevans for deres erhverv.
- (16) Ordningen med automatisk anerkendelse på basis af harmoniserede mindstekrav til uddannelse afhænger af, at medlemsstaterne rettidigt underretter om nye eller ændrede uddannelsesbeviser, og at disse offentliggøres af Kommissionen. Ellers har indehaverne af disse kvalifikationer ingen garanti for, at de er omfattet af automatisk anerkendelse. For at skabe større åbenhed og lette gennemgangen af titler, der er nye, bør medlemsstaterne give oplysninger om længden på og indholdet af træningsprogrammerne, som skal være i overensstemmelse med de minimumsuddannelseskrav, der er fastsat i direktiv 2005/36/EF.

- (17) Point i det europæiske meritoverførsels- og meritakkumuleringssystem (ECTS) anvendes allerede i de fleste højere uddannelsesinstitutioner i Unionen, og anvendelsen af ECTS-point er også blevet mere udbredt inden for uddannelser, som fører frem til de kvalifikationer, der kræves med henblik på udøvelse af et lovreguleret erhverv. Derfor er det nødvendigt at indføre mulighed for, at programmets varighed også kan udtrykkes i ECTS. Denne mulighed bør ikke få indvirkning på de andre krav vedrørende automatisk anerkendelse. Et ECTS-point svarer til 25-30 timers studier, mens der normalt kræves 60 point for et studieår.
- (18) Med henblik på at sikre et højt niveau af offentlig sundhed og patientsikkerhed i Unionen og modernisere direktiv 2005/36/EF er det nødvendigt at modificere de kriterier, der anvendes til at definere den medicinske grunduddannelse, således at betingelserne vedrørende det minimale antal år og timer bliver kumulative. Formålet med denne ændring er ikke at sænke uddannelseskravene for den medicinske grunduddannelse.
- (19) Med henblik på at øge mobiliteten hos speciallæger, der allerede har opnået et uddannelsesbevis som speciallæge og efterfølgende uddanner sig med speciale inden for en andet område, bør medlemsstaterne kunne give dispensation fra dele af den efterfølgende uddannelse, hvis disse dele allerede er bestået under den tidligere speciallægeuddannelse i en medlemsstat. Medlemsstater bør, inden for visse grænser, kunne tildele sådanne dispensationer for lægespecialer, der er omfattet af den automatiske anerkendelsesordning.
- (20) Erhvervet som sygeplejerske har udviklet sig betydeligt i de sidste tre årtier: Sundhedspleje i lokalområdet, anvendelse af mere komplekse behandlingsmetoder og en konstant teknologisk udvikling forudsætter, at der er kompetence til at give sygeplejersker og jordemødre større ansvar. Sygeplejeruddannelsen, hvis tilrettelæggelse stadig er meget forskellig afhængigt af nationale traditioner, bør yde en mere solid og resultatorienteret garanti for, at erhvervsudøveren har opnået et vist niveau af viden og færdigheder under uddannelsen og er i stand til som minimum at anvende visse kompetencer i udøvelsen af aktiviteter, der er relevante for erhvervet.
- (21) For at forberede jordemødre på at efterkomme de komplekse behov for sundhedspleje, der er relateret til deres aktiviteter, bør jordemoderstuderende have en solid almen uddannelsesbaggrund, inden de påbegynder jordmoderuddannelsen. Derfor bør adgangskravet til jordmoderuddannelsen hæves til 12 års almen uddannelse eller en bestået eksamen på tilsvarende niveau, bortset fra tilfælde af erhvervsudøvere, der allerede er uddannede som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje. Jordmoderuddannelsen bør give større sikkerhed for, at erhvervsudøveren har opnået et vist niveau af viden og færdigheder, som er nødvendigt for at kunne udøve jordmodervirksomhed, jf. direktiv 2005/36/EF.
- (22) For at forenkle systemet for automatisk anerkendelse af læge- og tandlægespecialer bør disse speciallægeuddannelser være omfattet af direktiv 2005/36/EF, hvis de er fælles for mindst to femtedele af medlemsstaterne.
- (23) Et betydeligt antal medlemsstater har besluttet at tillade adgang til alle aktiviteter inden for farmaceutisk virksomhed samt udøvelse af disse aktiviteter på baggrund af anerkendelsen af en uddannelse som farmaceut fra en anden medlemsstat, efter ikrafttrædelsen af direktiv 2005/36/EF. En sådan anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, der er erhvervet i en anden medlemsstat, bør imidlertid ikke forhindre medlemsstater i at opretholde ikke-diskriminerende regler vedrørende geografisk fordeling af apoteker på deres område, eftersom direktiv 2005/36/EF ikke koordinerer disse regler. Imidlertid bør enhver undtagelse fra automatisk anerkendelse af kvalifikationer, som stadig er nødvendige for en medlemsstat, ikke længere udelukke farmaceuter, der allerede er anerkendt i den medlemsstat, der anvender undtagelsen, og som allerede har praktiseret sit erhverv på lovlig og effektiv vis som farmaceut i en vis periode på den pågældende medlemsstats område.
- (24) Funktionen af den automatiske anerkendelsesordning forudsætter, at der er tillid til de uddannelsesbetingelser, som erhvervsudøvernes kvalifikationer er baseret på. Derfor er det vigtigt, at minimumsuddannelseskravene til arkitekter afspejler den nye udvikling i arkitektuddannelsen, navnlig for så vidt angår det erkendte behov for at supplere akademisk uddannelse med erhvervs erfaring under tilsyn af kvalificerede arkitekter. På samme tid bør minimumsuddannelseskravene være tilstrækkeligt fleksible til at undgå en for stor begrænsning af medlemsstaternes muligheder for at tilrettelægge deres uddannelsessystemer.
- (25) Direktiv 2005/36/EF bør gennem indførelse af fælles uddannelsesprincipper fremme en øget automatisk anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer for de erhverv, som ikke allerede er omfattet af ordningen. Der bør i denne forbindelse tages højde for medlemsstaternes kompetence til at fastsætte, hvilke erhvervsmæssige kvalifikationer der kræves for udøvelsen af erhverv på deres område og indholdet og tilrettelæggelsen af deres almene og faglige uddannelsessystemer. Fælles uddannelsesprincipper bør tage form af fælles uddannelsesrammer baseret på et fælles sæt af viden, færdigheder og kompetencer eller fælles uddannelsesestest. Det bør være muligt for fælles uddannelsesrammer at omfatte specialer, som ikke i øjeblikket er omfattet af automatisk anerkendelse i henhold til direktiv 2005/36/EF, og som vedrører erhverv omfattet af kapitel III i afsnit III, og som har klart definerede specifikke aktiviteter, der er forbeholdt dem. Fælles uddannelsesrammer for sådanne specialer, navnlig medicinske specialer, bør medføre et højt niveau af offentlig sundhed og patientsikkerhed. Erhvervsmæssige kvalifikationer, som opnås inden for fælles uddannelsesrammer, bør automatisk anerkendes af medlemsstaterne. Faglige organisationer, der er repræsentative på EU-plan, og under visse omstændigheder nationale faglige organisationer eller kompetente myndigheder, bør kunne fremlægge forslag for Kommissionen til fælles uddannelsesprincipper med henblik på at give de nationale koordinators mulighed for at foretage en vurdering af sådanne princippers eventuelle konsekvenser for de nationale uddannelsessystemer samt for de nationale bestemmelser vedrørende adgang til lovregulerede erhverv.
- (26) Direktiv 2005/36/EF fastsætter allerede forpligtelsen for erhvervsudøverne med hensyn til kravet om tilstrækkelige sprogkundskaber. Gennemgangen af anvendelsen af denne forpligtelse har vist, at der er behov for at klarlægge kompetente myndigheders og arbejdsgiveres rolle, navnlig af hensyn til bedre sikring af patientsikkerheden. De kompetente myndigheder bør kunne anvende sprogkontrol efter anerkendelsen af de erhvervsmæssige kvalifikationer. Det er navnlig vigtigt for erhverv, som har konsekvenser for patientsikkerheden, at sprogkontrollen efter direktiv 2005/36/EF foretages, inden erhvervsudøveren påbegynder udøvelsen af erhvervet i værtsmedlemsstaten. Sprogkontrollen bør dog være rimelig og nødvendig for de pågældende job og bør ikke have til formål at udelukke erhvervsudøvere fra andre medlemsstater fra arbejdsmarkedet i værtsmedlemsstaten. For at sikre overholdelsen af proportionalitetsprincippet og af hensyn til at forbedre erhvervs mobiliteten i Unionen bør den kontrol, der udføres af eller under tilsyn af en kompetent myndighed, begrænses til kendskab til et officielt sprog i værtsmedlemsstaten eller et administrativt sprog i værtsmedlemsstaten, forudsat at det administrative sprog også er et af Unionens officielle sprog. Dette bør ikke udelukke værtsmedlemsstater fra at tilskynde erhvervsudøvere til at lære et andet sprog på et senere tidspunkt, hvis det er nødvendigt for den virksomhed, der skal udøves. Arbejdsgiverne bør også fortsat spille en vigtig rolle med hensyn til at

få konstateret, at erhvervsudøveren har kendskab til de sprog, der er nødvendige for at udføre de erhvervmæssige aktiviteter på deres arbejdspladser.

- (27) Nationale bestemmelser omkring adgang til lovregulerede erhverv bør ikke udgøre en hindring for unge nyuddannedes mobilitet. Derfor bør et praktikophold, der er gennemført i en anden medlemsstat, anerkendes, når kandidaten ansøger om adgang til et lovreguleret erhverv i hjemlandet. Anerkendelsen af et praktikophold gennemført i en anden medlemsstat bør være baseret på en klar skriftlig beskrivelse af uddannelsesmål og tildelte opgaver, som fastlægges af praktikantens vejleder i værtsmedlemsstaten. Praktikophold gennemført i tredjelande bør tages i betragtning af medlemsstaterne, når de overvejer en anmodning om adgang til et lovreguleret erhverv.
- (28) Direktiv 2005/36/EF indeholder bestemmelser om et system af nationale kontaktpunkter. Som følge af ikrafttrædelsen af direktiv 2006/123/EF og oprettelsen af kvikskranner i henhold til nævnte direktiv er der risiko for overlapninger. Derfor bør de nationale kontaktpunkter, som er oprettet i henhold til direktiv 2005/36/EF, gøres til støttecentre, hvor der fokuseres på at yde rådgivning og støtte til borgerne, herunder personlig rådgivning, med henblik på at sikre, at der på nationalt plan i individuelle, komplicerede sager følges op på borgernes daglige anvendelse af forskrifterne for det indre marked. Støttecentre skal om nødvendigt samarbejde med de kompetente myndigheder og støttecentre i andre medlemsstater. I forbindelse med det europæiske erhvervspas bør medlemsstaterne frit kunne afgøre, om støttecentre skal fungere som kompetente myndigheder i hjemlandet eller støtte de relevante kompetente myndigheder i behandling af ansøgninger om et europæisk erhvervspas og behandlingen af ansøgerens individuelle dossier, som er oprettet inden for IMI (IMI-dossiererne). I forbindelse med den frie udveksling af tjenesteydelser kan støttecentre, hvis det pågældende erhverv ikke er lovreguleret i hjemlandet, også deltage i den udveksling af oplysninger, der er nødvendig af hensyn til det administrative samarbejde.
- (29) Nærværende direktiv bidrager til at sikre et højt niveau af sundhed og forbrugerbeskyttelse. Direktiv 2005/36/EF indeholder allerede detaljerede forpligtelser for medlemsstaterne med hensyn til udveksling af oplysninger. Disse forpligtelser bør styrkes. I fremtiden bør medlemsstaterne ikke kun reagere på anmodninger om oplysninger, men deres kompetente myndigheder bør ligeledes have bemyndigelse til, inden for rammerne af deres kompetencer, proaktivt at advare andre medlemsstaters kompetente myndigheder mod erhvervsudøvere, som ikke længere er berettigede til at udøve deres erhverv. En særlig advarselsordning er nødvendig for sundhedspersonale, som er omfattet af direktiv 2005/36/EF. Dette bør også gælde for dyrlæger samt for erhvervsudøvere, der udøver aktiviteter med relation til uddannelse af mindreårige, herunder erhvervsudøvere, der arbejder med børnepasning og førskoleundervisning. Forpligtelsen til at sende en advarsel bør kun gælde for de medlemsstater, hvor de pågældende erhverv er lovregulerede. Samtlige medlemsstater bør advares, hvis en erhvervsudøver som følge af en disciplinærsag eller en straffedom ikke længere har ret til at udøve erhvervet, end ikke midlertidigt, i en medlemsstat. Advarslen bør indeholde alle tilgængelige detaljer om den bestemte eller ubestemte periode, hvor restriktionerne eller forbuddet gælder. Dette varslingsystem bør udløses gennem IMI, uanset om erhvervsudøveren har udøvet sine rettigheder i henhold til direktiv 2005/36/EF eller har anmodet om anerkendelse af sine erhvervmæssige kvalifikationer ved udstedelse af et europæisk erhvervspas eller andre metoder, som fastsat i nævnte direktiv. Advarselsproceduren bør være i overensstemmelse med EU-retten om beskyttelse af personoplysninger og grundlæggende rettigheder. Varslingsproceduren bør ikke være designet til at erstatte eller tilpasse eventuelle ordninger mellem medlemsstater vedrørende samarbejde på området for retlige og indre anliggender. Kompetente myndigheder i henhold til direktiv 2005/36/EF bør heller ikke være forpligtede til at bidrage til et sådant samarbejde gennem advarsler i overensstemmelse med nævnte direktiv.
- (30) Et af de største problemer, som borgere, der ønsker at arbejde i anden medlemsstat, støder på, er komplicerede administrative procedurer, som de skal overholde, og den usikkerhed, der er forbundet hermed. Ifølge direktiv 2006/123/EF er medlemsstaterne allerede forpligtede til at sørge for let adgang til oplysninger og at gøre det muligt at opfylde procedurer ved hjælp af kvikskrannerne. Borgere, der ansøger om anerkendelse af deres erhvervmæssige kvalifikationer i henhold til direktiv 2005/36/EF, kan allerede anvende kvikskrannerne, hvis de er omfattet af direktiv 2006/123/EF. Jobsøgende og sundhedspersonale er dog ikke omfattet af direktiv 2006/123/EF, og derfor er de tilgængelige oplysninger fortsat begrænsede. Der er derfor, set ud fra et brugersynspunkt, behov for at præcisere disse oplysninger og sikre, at sådanne oplysninger er let tilgængelige. Det er også vigtigt, at medlemsstaterne ikke kun påtager sig et ansvar på nationalt plan, men ligeledes samarbejder med hinanden og med Kommissionen for at sikre, at erhvervsudøvere i hele Unionen har let adgang til brugervenlige og flersprogede oplysninger og nemt kan gennemføre procedurerne via kvikskrannerne eller hos relevante kompetente myndigheder. Der bør være adgang til links via andre websites såsom Dit Europa-portal.
- (31) For at supplere eller ændre visse ikke-væsentlige bestemmelser i direktiv 2005/36/EF bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ajourføring af de i artikel 21, stk. 6, omhandlede kundskaber og færdigheder, ajourføring af bilag I, ajourføring og præcisering af de i bilag IV omhandlede aktiviteter, tilpasning af punkt 5.1.1 til 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1 i bilag V, tilpasning af mindstekravene til uddannelsens varighed for speciallæger og specialtandlæger, indføjeelse af nye lægespecialer i punkt 5.1.3 i bilag V, ændring af listen i punkt 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 og 5.6.1 i bilag V, indføjeelse af nye tandlægespecialer i punkt 5.3.3 i bilag V med angivelse af betingelserne for anvendelse af fælles uddannelsesrammer og angivelse af betingelserne for anvendelse af fælles uddannelsesest. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (32) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af direktiv 2005/36/EF bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser ⁽¹¹⁾.
- (33) Som følge af disse gennemførelsesretsakters tekniske karakter bør undersøgelsesproceduren anvendes til vedtagelse af gennemførelsesretsakter vedrørende indførelsen af europæiske erhvervspas for bestemte erhverv, formatet af det europæiske erhvervspas, behandlingen af skriftlige ansøgninger, de oversættelser, ansøgeren skal sørge for til støtte for enhver ansøgning om et europæisk erhvervspas, oplysninger fra dokumenter, der er påkrævede i henhold til direktiv 2005/36/EF for, at der foreligger en fuldstændig ansøgning, procedurer for fremstilling og behandling af betaling for erhvervspasset, regler for hvordan, hvornår og for hvilke dokumenter kompetente myndigheder kan anmode om atterede kopier for det pågældende erhverv, de tekniske specifikationer og foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre integriteten, fortroligheden og nøjagtigheden af de oplysninger, som er indeholdt i det europæiske erhvervspas og i IMI-dossieret, betingelserne og procedurerne for udstedelse af et europæisk erhvervspas, bestemmelser vedrørende adgang til IMI-dossieret, de tekniske metoder og procedurer

for kontrol med ægtheden og gyldigheden af det europæiske erhvervs pas og anvendelsen af advarselsordningen.

- (34) Kommissionen bør ved gennemførelsesretsakter og, henset til deres særlige karakter, uden at anvende forordning (EU) nr. 182/2011, træffe afgørelse om at afvise en anmodning om ajourføring af bilag I, hvis de betingelser, der er fastsat i direktiv 2005/36/EF, ikke er opfyldt, anmode den pågældende medlemsstat om at undlade at anvende undtagelsen med hensyn til valget mellem prøvetid og egnethedsprøve, hvor denne undtagelse er uhensigtsmæssig, eller ikke er i overensstemmelse med EU-retten, afvise ønskede ændringer i punkt 5.1.1 til 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eller 5.7.1 i bilag V, hvis betingelserne i direktiv 2005/36/EF ikke er opfyldt, opstille en liste over de nationale erhvervsmæssige kvalifikationer og nationale faglige titler, der er omfattet af automatisk anerkendelse i henhold til den fælles uddannelsesramme, opstille en liste over de medlemsstater, hvor de fælles uddannelsestest skal organiseres, hyppigheden heraf i løbet af et kalenderår og andre arrangementer, der er nødvendige for tilrettelæggelsen af fælles uddannelsestest, samt tillade den pågældende medlemsstat at fravige fra de relevante bestemmelser i direktiv 2005/36/EF i en begrænset periode.
- (35) I forlængelse af de positive erfaringer med den gensidige evaluering i henhold til direktiv 2006/123/EF bør der medtages et lignende evalueringssystem i direktiv 2005/36/EF. Medlemsstaterne bør oplyse, hvilke erhverv de regulerer og af hvilke årsager, og drøfte resultaterne indbyrdes. Et sådant system ville bidrage til at skabe større åbenhed på markedet for tjenesteydelser inden for de liberale erhverv.
- (36) Kommissionen bør i tide vurdere den anerkendelsesordning, der gælder for bevis for uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundhed udstedt i Rumænien. En sådan vurdering bør være baseret på resultaterne af et særligt efteruddannelsesprogram, som Rumænien bør oprette i overensstemmelse med sine nationale love og administrative bestemmelser, og om hvilke Rumænien samarbejder med andre medlemsstater og Kommissionen. Formålet med et sådant særligt efteruddannelsesprogram bør være at gøre deltagerne i stand til under dette program at opgradere deres erhvervsmæssige kvalifikationer til at opfylde alle de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i direktiv 2005/36/EF.
- (37) Målene for dette direktiv, nemlig rationalisering, forenkling og forbedring af bestemmelserne om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det uundgåeligt ville medføre uensartede krav og procedureordninger og øge reglernes kompleksitet og skabe uønskede hindringer for erhvervsudøvernes mobilitet, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (38) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹²⁾, har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er berettiget.
- (39) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽¹³⁾ og afgav en udtalelse den 8. marts 2012 ⁽¹⁴⁾.
- (40) Direktiv 2005/36/EF og forordning (EU) nr. 1024/2012 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændring af direktiv 2005/36/EF

I direktiv 2005/36/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 indsættes følgende stykke:

»I dette direktiv fastsættes endvidere regler for delvis adgang til et lovreguleret erhverv og anerkendelse af praktikophold gennemført i en anden medlemsstat.«

2) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

»Dette direktiv finder også anvendelse på enhver statsborger i en medlemsstat, der har gennemført et praktikophold uden for hjemlandet.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»4. Dette direktiv finder ikke anvendelse på officielt udnævnte notarer.«

3) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 ændres som følger:

i) litra f) og h) affattes således:

»f) »**erhvervs erfaring**«: faktisk og lovmæssig udøvelse af et bestemt erhverv i en medlemsstat på fuld tid eller på deltid i en periode af tilsvarende varighed

h) »**egnethedsprøve**«: en kontrol af ansøgerens faglige viden, færdigheder og kompetencer, som foretages eller anerkendes af værtsmedlemsstatens kompetente myndigheder, og hvis formål er at vurdere ansøgerens egnethed til at udøve et lovreguleret erhverv i den

pågældende medlemsstat.

Med henblik på denne kontrol opstiller de kompetente myndigheder en liste over de fag, der på grundlag af en sammenligning mellem den almene og erhvervsmæssige uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten, og den uddannelse, som ansøgeren har fået, ikke er omfattet af eksamensbeviset eller andre uddannelsesbeviser, som ansøgeren besidder.

Ved egnethedsprøven skal der tages hensyn til det forhold, at ansøgeren i hjemlandet eller det land, ansøgeren kommer fra, er en kvalificeret fagmand. Prøven skal vedrøre fag, som vælges blandt dem, der er opført på listen, og hvortil kendskab er en væsentlig forudsætning for, at ansøgeren kan udøve det pågældende erhverv i værtsmedlemsstaten. Prøven kan ligeledes dække kendskab til de faglige regler, der gælder for de pågældende former for virksomhed i værtsmedlemsstaten.

De nærmere betingelser for egnethedsprøven og den status, der i værtsmedlemsstaten tilkommer den ansøger, der ønsker at forberede sig til egnethedsprøven i den pågældende medlemsstat, fastsættes af denne medlemsstats kompetente myndigheder«

ii) Følgende litra tilføjes:

»j) **»praktikophold«**: med forbehold af artikel 46, stk. 4, en periode med praktik, der gennemføres under opsyn, forudsat at det er en betingelse for adgang til et lovreguleret erhverv, som kan finde sted enten under eller efter afslutningen af en uddannelse, der fører til et eksamensbevis

k) **»europæisk erhvervspas«**: et elektronisk certifikat som bevis for, enten at erhvervsudøveren opfylder alle nødvendige betingelser med henblik på midlertidig eller lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i en værtsmedlemsstat, eller for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med henblik på etablering i en værtsmedlemsstat

l) **»livslang læring«**: al almen uddannelse, erhvervsuddannelse, uformel uddannelse og uformel læring, som man deltager i gennem hele livet, og som resulterer i øget viden og øgede færdigheder og kompetencer, hvilket kan omfatte faglig etik

m) **»tvingende almene hensyn«**: årsager, der er anerkendt som sådanne i Den Europæiske Unions Domstols retspraksis

n) **»det europæiske meritoverførselssystem eller ECTS-point«**: det meritssystem for højere uddannelse, der anvendes i det europæiske område for videregående uddannelse«

b) Stk. 2, tredje afsnit, erstattes af følgende:

»Når en medlemsstat anerkender en sammenslutning eller en organisation, som omhandlet i første afsnit, underretter den Kommissionen. Kommissionen undersøger, om sammenslutningen eller organisationen opfylder de i andet afsnit anførte betingelser. Med henblik på at tage behørigt hensyn til den lovgivningsmæssige udvikling i medlemsstaterne tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c for at ajourføre bilag I, hvis betingelserne i andet afsnit er opfyldt.

Hvis de i andet afsnit fastsatte betingelser ikke er opfyldt, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt med henblik på at afvise den ajourføring af bilag I, der er anmodet om.«

4) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Værtsmedlemsstatens anerkendelse af de erhvervsmæssige kvalifikationer giver de begunstigede adgang til i denne medlemsstat at optage det erhverv, som vedkommende er kvalificeret til i hjemlandet, og til at udøve det på samme vilkår som landets egne statsborgere.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. Som en undtagelse fra stk. 1 tildeles der delvis adgang til et erhverv i værtsmedlemsstaten på de i artikel 4f fastsatte betingelser.«

5) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 4a

Europæisk erhvervspas

1. Medlemsstaterne udsteder et europæisk erhvervspas til indehavere af en erhvervsmæssig kvalifikation på disses anmodning, og på betingelse af at Kommissionen har vedtaget de relevante gennemførelsesretsakter, som omhandlet i stk. 7.

2. Når der er blevet indført et europæisk erhvervspas for et bestemt erhverv ved hjælp af relevante gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til stk. 7, kan indehaveren af en omhandlet erhvervsmæssig kvalifikation vælge at ansøge om et sådant pas eller at gøre brug af de procedurer, der er fastsat i afsnit II og III.

3. Medlemsstaterne sikrer, at indehaveren af et europæisk erhvervspas er omfattet af samtlige rettigheder jf. artikel 4b-4e.

4. Hvis indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation har til hensigt at levere tjenesteydelser i henhold til afsnit II, som ikke er omfattet af artikel 7, stk. 4, udsteder den kompetente myndighed i hjemlandet et europæisk erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4b og 4c. Det europæiske erhvervspas udgør, hvor dette er relevant, den i artikel 7 omhandlede anmeldelse.

5. Hvis indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation har til hensigt at etablere sig i en anden medlemsstat jf. kapitel I-IIIa i afsnit III eller levere tjenesteydelser i henhold til artikel 7, stk. 4, foretager den kompetente myndighed i hjemlandet alle de forberedende foranstaltninger for så vidt angår ansøgerens individuelle dossier, som er oprettet inden for informationssystemet for det indre marked (IMI) (IMI-dossieret) i henhold til artikel 4b og 4d. Den kompetente myndighed i værtslandet udsteder det europæiske erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4b og 4d.

For så vidt angår etablering skal udstedelsen af et europæisk erhvervspas ikke automatisk give ret til at praktisere et bestemt erhverv, hvis der

allerede eksisterede krav om registrering eller andre kontrolprocedurer i værtsmedlemsstaten, inden der blev indført et europæisk erhvervspas for det pågældende erhverv.

6. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, der skal behandle IMI-dossierer og udstede europæiske erhvervspas. Disse myndigheder sørger for en uvildig, objektiv og rettidig behandling af ansøgninger om et europæisk erhvervspas. De i artikel 57b nævnte støttecentre kan også fungere som kompetente myndigheder. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og støttecentre oplyser borgerne, herunder potentielle ansøgere, om funktionen af og merværdien ved et europæisk erhvervspas for de erhverv, hvor dette er tilgængeligt.

7. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de fornødne foranstaltninger til at sikre en ensartet anvendelse af bestemmelserne om det europæiske erhvervspas for de erhverv, der opfylder kravene i dette stykkes andet afsnit, herunder foranstaltninger vedrørende formatet for det europæiske erhvervspas, behandlingen af skriftlige ansøgninger, de oversættelser, ansøgeren skal indgive til støtte for ansøgninger om et europæisk erhvervspas, oplysninger om, hvilke dokumenter der kræves i henhold til artikel 7, stk. 2 eller bilag VII, for at der foreligger en fuldstændig ansøgning, samt procedurer for at foretage og gennemføre betalinger for et europæisk erhvervspas, idet der tages hensyn til de enkelte erhvervs særtræk. Kommissionen fastsætter også ved hjælp af gennemførelsesretsakter, hvordan, hvornår og for hvilke dokumenter kompetente myndigheder kan kræve attesterede kopier i henhold til artikel 4b, stk. 3, andet afsnit, artikel 4d, stk. 2, og 4d, stk. 3, for de berørte erhverv.

Indførelse af et europæisk erhvervspas for et bestemt erhverv ved hjælp af vedtagelsen af relevante gennemførelsesretsakter, som omhandlet i første afsnit, er underlagt samtlige følgende betingelser:

- a) der er en betydelig mobilitet eller potentiale for en betydelig mobilitet inden for det pågældende erhverv
- b) der har været udtrykt tilstrækkelig interesse fra de berørte interessenter
- c) erhvervet eller den uddannelse, der er rettet mod udøvelse af erhvervet, er lovreguleret i et betydeligt antal medlemsstater.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.

8. De gebyrer, som kan pålægges ansøgerne i forbindelse med de administrative procedurer ved udstedelse af et europæisk erhvervspas, skal være rimelige, stå i et rimeligt forhold til samt afspejle de omkostninger, dette medfører for hjemlandet og værtsmedlemsstaten, og ikke virke hæmmende på ansøgninger om et europæisk erhvervspas.

Artikel 4b

Ansøgning om et europæisk erhvervspas og oprettelse af et IMI-dossier

1. Hjemlandet giver indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation mulighed for at indgive ansøgning om et europæisk erhvervspas via et onlineværktøj stillet til rådighed af Kommissionen, der automatisk opretter et IMI-dossier for den pågældende ansøger. Hvis et hjemland også tillader skriftlige ansøgninger, skal den sørge for alle nødvendige foranstaltninger til oprettelse af IMI-dossieret, for eventuelle oplysninger, der skal sendes til ansøgeren, og for udstedelsen af det europæiske erhvervspas.

2. Ansøgningerne skal være ledsaget af de dokumenter, der kræves i de gennemførelsesretsakter, der vedtages i medfør af artikel 4a, stk. 7.

3. Inden for en uge efter modtagelsen af ansøgningen bekræfter den kompetente myndighed i hjemlandet modtagelsen af ansøgningen og oplyser ansøgeren om eventuelle manglende dokumenter.

Hvor det er relevant, udsteder den kompetente myndighed i hjemlandet eventuelle støttecertifikater, der kræves efter dette direktiv. Den kompetente myndighed i hjemlandet verificerer, om ansøgeren er lovligt etableret i hjemlandet, og om alle de nødvendige dokumenter, der er blevet udstedt i hjemlandet, er gyldige og autentiske. I tilfælde af behørigt begrundet tvivl konsulterer den kompetente myndighed i hjemlandet det relevante organ, ligesom den kan anmode ansøgeren om attesterede kopier af dokumenter. Hvis der efterfølgende modtages flere ansøgninger fra samme ansøger, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtsmedlemsstaten ikke anmode om genindsendelse af dokumenter, der allerede er indeholdt i IMI-dossieret, og som fortsat er gyldige.

4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter vedtage tekniske bestemmelser, de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre integriteten, fortroligheden og nøjagtigheden af de oplysninger, som er indeholdt i det europæiske erhvervspas og i IMI-dossieret og betingelserne og procedurerne for udstedelse af et europæisk erhvervspas, herunder muligheden for at downloade det eller fremsende opdateringer til IMI-dossieret. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.

Artikel 4c

Europæisk erhvervspas for midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der ikke er omfattet af artikel 7, stk. 4

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet kontrollerer ansøgningen og bilagene i IMI-dossieret og udsteder det europæiske erhvervspas for midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der ikke er omfattet af artikel 7, stk. 4, inden for tre uger. Denne periode begynder ved modtagelsen af de i artikel 4b, stk. 3, første afsnit, omhandlede manglende dokumenter, eller, hvis der ikke er blevet anmodet om yderligere dokumenter, ved udgangen af den i nævnte afsnit omhandlede frist på en uge. Den sender straks det europæiske erhvervspas til den kompetente myndighed i hver enkelt berørt værtsmedlemsstat og underretter ansøgeren herom. Værtsmedlemsstaten kan ikke kræve nogen yderligere anmeldelse i henhold til artikel 7 i løbet af de efterfølgende 18 måneder.

2. Afgørelser truffet af den kompetente myndighed i hjemlandet eller manglende afgørelse inden for perioden på tre uger, som omhandlet i stk. 1, kan påklages efter national ret.

3. Hvis indehaveren af et europæisk erhvervspas ønsker at levere tjenesteydelser i andre medlemsstater end dem, der oprindeligt blev oplyst i den i stk. 1 omhandlede ansøgning, kan vedkommende søge om en sådan udvidelse. Hvis indehaveren fortsat ønsker at levere tjenesteydelser

efter udløbet af den i stk. 1 omhandlede periode på 18 måneder, skal vedkommende oplyse den kompetente myndighed herom. I begge tilfælde skal indehaveren også indgive enhver form for oplysninger om væsentlige ændringer i den situation, der er understøttet i IMI-dossieret, som den kompetente myndighed i hjemlandet kræver i overensstemmelse med de gennemførelsesretsakter, der skal vedtages i henhold til artikel 4a, stk. 7. Den kompetente myndighed i hjemlandet sender det opdaterede europæiske erhvervspas til den pågældende værtsmedlemsstat.

4. Det europæiske erhvervspas forbliver gyldigt på hele den pågældende værtsmedlemsstats område, så længe indehaveren bevarer retten til at udøve virksomhed på grundlag af de dokumenter og oplysninger, der er indeholdt i IMI-dossieret.

Artikel 4d

Europæisk erhvervspas for etablering og midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet skal inden for en måned verificere ægtheden og gyldigheden af bilagene i IMI-dossieret med henblik på udstedelse af et europæisk erhvervspas til etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4. Denne periode begynder ved modtagelsen af de i artikel 4b, stk. 3, første afsnit, omhandlede manglende dokumenter eller, hvis der ikke er blevet anmodet om yderligere dokumenter, ved udgangen af den frist på en uge, der er omhandlet i nævnte afsnit. Den fremsender derefter omgående ansøgningen til den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten. Hjemlandet oplyser ansøgeren om status på ansøgningen, samtidig med at den fremsender ansøgningen til værtsmedlemsstaten.

2. I de tilfælde, der er nævnt i artikel 16, 21, 49a og 49b, træffer værtsmedlemsstaten afgørelse om, hvorvidt der skal udstedes et europæisk erhvervspas, jf. stk. 1, senest en måned efter modtagelse af ansøgningen, som er fremsendt af hjemlandet. I tilfælde af behørigt begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten anmode om yderligere oplysninger fra eller inkludering af en attesteret kopi af et dokument fra hjemlandet, som sidstnævnte skal fremsende senest to uger efter indgivelsen af anmodningen. Med forbehold af stk. 5, andet afsnit, finder fristen på en måned anvendelse uanset en sådan anmodning.

3. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, og artikel 14, træffer værtsmedlemsstaten afgørelse om, hvorvidt der skal udstedes et europæisk erhvervspas, eller om indehaveren af en erhvervsmæssig kvalifikation skal pålægges udligningsforanstaltninger inden for to måneder efter modtagelse af ansøgningen, som er fremsendt af hjemlandet. I tilfælde af behørigt begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten anmode om yderligere oplysninger fra eller inkludering af en attesteret kopi af et dokument fra hjemlandet, som sidstnævnte skal fremsende senest to uger efter indgivelsen af anmodningen. Med forbehold af stk. 5, andet afsnit, finder fristen på to måneder anvendelse uanset en sådan anmodning.

4. I tilfælde af at værtsmedlemsstaten ikke modtager de oplysninger, som den kan kræve fra enten hjemlandet eller ansøgeren i overensstemmelse med dette direktiv, og som er nødvendige for at kunne træffe beslutning om udstedelse af det europæiske erhvervspas, kan den give afslag på at udstede passet. Er sådant afslag skal være behørigt begrundet.

5. Hvis værtsmedlemsstaten ikke træffer afgørelse inden udløbet af tidsfristerne i stk. 2 og 3 i nærværende artikel eller forsømmer at gennemføre en egnethedsprøve i overensstemmelse med artikel 7, stk. 4, anses det europæiske erhvervspas for udstedt og sendes automatisk via IMI til indehaveren af den erhvervsmæssige kvalifikation.

Værtsmedlemsstaten skal have mulighed for at forlænge den i stk. 2 og 3 fastsatte tidsfrist for automatisk udstedelse af det europæiske erhvervspas med to uger. Den skal redegøre for årsagen til forlængelsen og underretter ansøgeren herom. En sådan forlængelse kan gentages én gang og kun, hvis det er strengt nødvendigt, navnlig af hensyn til den offentlige sundhed eller tjenestemodtagernes sikkerhed.

6. Disse foranstaltninger, som træffes af hjemlandet i overensstemmelse med stk. 1, erstatter enhver ansøgning om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer efter national lovgivning i værtsmedlemsstaten.

7. Afgørelser vedtaget af hjemlandet og værtsmedlemsstaten i henhold til stk. 1-5 eller manglende afgørelse fra hjemlandets side kan påklages efter national ret i den pågældende medlemsstat.

Artikel 4e

Behandling af og adgang til oplysninger vedrørende det europæiske erhvervspas

1. Uden at det berører princippet om formodet uskyld, ajourfører de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten og hjemlandet det pågældende IMI-dossier rettidigt med oplysninger om disciplinære foranstaltninger eller strafferetlige sanktioner, som vedrører et forbud eller en begrænsning og som har konsekvenser for indehaveren af et europæisk erhvervspas' udøvelse af en virksomhed efter dette direktiv. De skal i den forbindelse respektere de regler om beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektroniske kommunikation)⁽¹⁶⁾. Disse opdateringer skal omfatte sletning af oplysninger, som ikke længere er påkrævede. Indehaveren af det europæiske erhvervspas og de kompetente myndigheder, som har adgang til det pågældende IMI-dossier, underrettes omgående om eventuelle opdateringer. Denne forpligtelse berører ikke medlemsstaternes varslingspligt efter artikel 56a.

2. Indholdet af de i stk. 1 omhandlede ajourføringer begrænses til oplysninger om følgende:

- a) erhvervsudøverens identitet
- b) det berørte erhverv
- c) oplysninger om den nationale myndighed eller domstol, som har truffet afgørelse om begrænsning eller forbud

- d) rækkevidden af begrænsningen eller forbuddet samt
- e) den periode, hvori begrænsningen eller det forbuddet er gældende.

3. Adgangen til oplysninger i IMI-dossieret er forbeholdt de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtsmedlemsstaten i henhold til direktiv 95/46/EF. De kompetente myndigheder skal underrette indehaveren af det europæiske erhvervspas om indholdet af IMI-dossieret på vedkommendes anmodning.

4. Oplysninger indeholdt i det europæiske erhvervspas begrænses til de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om pasindehaveren har ret til at udøve det erhverv, for hvilket passet er udstedt, det vil sige pasindehaverens for- og efternavn, fødselsdato og fødested, erhverv, formel uddannelse og den gældende ordning, de kompetente myndigheder, erhvervspasnummer, sikkerhedsdetaljer og henvisning til et gyldigt identitetsbevis. Oplysninger om erhvervsmæssige erfaringer, som indehaveren af et europæisk erhvervspas har erhvervet, eller udligningsforanstaltninger, der er blevet gennemført af vedkommende, skal inkluderes i IMI-dossieret.

5. De personoplysninger, der indgår i IMI-dossieret, kan behandles, så længe det er påkrævet med henblik på anerkendelsesproceduren som sådan og som bevis på anerkendelsen eller fremsendelsen af den efter artikel 7 krævede erklæring. Medlemsstaterne sikrer, at indehaveren af et europæisk erhvervspas til enhver tid og uden omkostninger for indehaveren efter anmodning kan bede om berigtigelse af urigtige eller ufuldstændige oplysninger, eller om sletning og blokering af det pågældende IMI-dossier. Indehaveren skal underrettes om denne ret på tidspunktet for det europæiske erhvervspas' udstedelse, og mindes om denne ret hvert andet år derefter. Påmindelsen sendes automatisk via IMI, hvis den oprindelige ansøgning om det europæiske erhvervspas blev indsendt online.

I tilfælde af en anmodning om sletning af et IMI-dossier knyttet til et europæisk erhvervspas, der er udstedt med henblik på etablering eller midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i henhold til artikel 7, stk. 4, udsteder de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten indehaveren af de erhvervsmæssige kvalifikationer dokumentation for anerkendelsen af vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer.

6. Med hensyn til behandlingen af personoplysninger i det europæiske erhvervspas og samtlige IMI-dossierer anses de kompetente myndigheder i medlemsstaterne for registeransvarlige, som omhandlet i artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF. Med hensyn til Kommissionens ansvar i henhold til stk. 1-4 i nærværende artikel og behandlingen af personoplysninger i forbindelse hermed betragtes Kommissionen som registeransvarlig, som omhandlet i artikel 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (¹⁷).

7. Med forbehold af stk. 3 sørger værtsmedlemsstaterne for, at arbejdsgivere, kunder, patienter, offentlige myndigheder og andre interesserede parter kan kontrollere ægtheden og gyldigheden af et europæisk erhvervspas, som de har fået forelagt af pasindehaveren.

Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter bestemmelser vedrørende adgang til IMI-dossieret og de tekniske metoder og procedurer for kontrol, som er omhandlet i første afsnit. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.

Artikel 4f

Delvis adgang

1. Den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten træffer beslutninger fra sag til sag om delvis adgang til erhvervsmæssig virksomhed på dens område og kun hvis samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a)erhvervsudøveren er fuldt kvalificeret til i hjemlandet at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, der søges om delvis adgang til i værtsmedlemsstaten
- b)forskellene mellem den erhvervsmæssige aktivitet, der lovligt udøves i hjemlandet, og det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten er så store, at anvendelsen af udligningsforanstaltninger ville forudsætte, at ansøgeren gennemfører en fuld uddannelse i værtsmedlemsstaten for at opnå fuld adgang til det lovregulerede erhverv i sin helhed i værtsmedlemsstaten
- c)den erhvervsmæssige virksomhed kan objektivt set udskilles fra andre aktiviteter, som er omfattet af det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten.

Med henblik på litra c) skal den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten tage hensyn til, hvorvidt erhvervsaktiviteten kan udøves uafhængigt i hjemlandet.

2. Anmodning om delvis adgang kan afvises, hvis afvisningen er begrundet i tvingende almene hensyn, der skal sikre opfyldelsen af det tilsigtede mål, og hvis det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet.

3. Ansøgninger med henblik på etablering i en værtsmedlemsstat behandles i overensstemmelse med kapitel I og IV i afsnit III.

4. Ansøgninger om midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser i værtsmedlemsstaten for så vidt angår erhvervsmæssig virksomhed, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, behandles i overensstemmelse med afsnit II.

5. Uanset artikel 7, stk. 4, sjette afsnit, og artikel 52, stk. 1, udøves den erhvervsmæssige virksomhed under den erhvervsmæssige titel i hjemlandet efter tildeling af delvis adgang. Værtsmedlemsstaten kan kræve anvendelse af den erhvervsmæssige titel på værtsmedlemsstatens sprog. Erhvervsudøvere, der er tildelt delvis adgang, skal klart angive omfanget af deres erhvervsmæssige aktiviteter for tjenestemodtagerne.

6. Denne artikel finder ikke anvendelse på erhvervsudøvere, der er omfattet af automatisk anerkendelse af deres erhvervsmæssige kvalifikationer i overensstemmelse med kapitel II, III og IIIa i afsnit III.

6) I artikel 5, stk. 1, affattes litra b), således:

»b)hvis tjenesteyderen flytter til en anden medlemsstat og har udøvet dette erhverv i en eller flere medlemsstater i mindst et år inden for de sidste ti år, der går forud for leveringen af tjenesteydelsen, når erhvervet ikke er lovreguleret i etableringsmedlemsstaten. Kravet om mindst et års erhvervsudøvelse, finder ikke anvendelse, hvis erhvervet eller uddannelsen til erhvervet er lovreguleret.«

7) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 ændres som følger:

i) Litra d) og e) affattes således:

»d) i de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, stk. 1, litra b), en hvilken som helst form for bevis på, at tjenesteyderen har udøvet den pågældende virksomhed i mindst et år i løbet af de sidste ti år

e) for erhverv inden for sikkerhedssektoren, sundhedssektoren og erhverv, der vedrører undervisning af mindreårige, herunder børnepasning og førskoleundervisning, et bevis for, at den pågældende ikke er frataget retten til at udøve denne virksomhed midlertidigt eller endeligt, eller er idømt nogen straffedom, såfremt medlemsstaten stiller krav herom for sine egne statsborgere«.

ii) Følgende litraer indsættes:

»f) for erhverv, som har med konsekvenser for patientsikkerheden, en erklæring om ansøgerens kendskab til det sprog, der er nødvendigt for at udøve erhvervet i værtsmedlemsstaten

g) for erhverv, der dækker de i artikel 16 omhandlede aktiviteter, og som en medlemsstat har meddelt i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, et certifikat vedrørende aktivitetens art og varighed udstedt af den kompetente myndighed eller det kompetente organ i medlemsstaten, hvor tjenesteyderen er etableret.«

b) Følgende stykke indsættes:

»2a. Indgivelse af en krævet anmeldelse fra tjenesteyderen side i overensstemmelse med stk. 1, giver den pågældende tjenesteyders ret til adgang til servicevirksomheden eller til udøvelse af virksomheden på hele den pågældende medlemsstats område. En medlemsstat kan kræve yderligere oplysninger, jf. stk. 2, vedrørende tjenesteyderens erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis:

a) erhvervet er lovreguleret på en anden måde på en del af den pågældende medlemsstats område

b) en sådan regulering også gælder for alle statsborgere i den pågældende medlemsstat

c) forskellene i en sådan regulering er begrundet i tvingende almene hensyn vedrørende den offentlige sundhed eller tjenestemodtagernes sikkerhed og

d) medlemsstaten ikke har andre måder at indhente sådanne oplysninger på.«

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Når tjenesteyderen første gang udfører en tjenesteydelse inden for lovregulerede erhverv, der har konsekvenser for den offentlige sundhed og sikkerhed, og som ikke er omfattet af automatisk anerkendelse i henhold til kapitel II eller III eller IIIa i afsnit III, kan den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten kontrollere tjenesteyderens erhvervsmæssige kvalifikationer, inden den pågældende første gang udfører tjenesteydelsen. Den forudgående kontrol kan kun foretages, når formålet med kontrollen er at undgå alvorlig skade for tjenestemodtagerens sundhed eller sikkerhed på grund af tjenesteyderens manglende erhvervsmæssige kvalifikationer, og når kontrollen ikke er mere omfattende end nødvendigt med henblik herpå.

Den kompetente myndighed underretter senest en måned efter modtagelsen af anmeldelsen og de i stk. 1 og 2 omhandlede medfølgende dokumenter tjenesteyderen om sin afgørelse om:

a) at undlade at kontrollere vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer

b) efter at have kontrolleret vedkommendes erhvervsmæssige kvalifikationer:

i) at kræve, at tjenesteyderen gennemfører en egnethedsprøve, eller

ii) at tillade levering af tjenesteydelser.

I tilfælde af vanskeligheder, der vil medføre en forsinkelse med hensyn til at træffe den i andet afsnit omhandlede afgørelse, meddeler den kompetente myndighed inden for samme frist tjenesteyderen grunden til forsinkelsen. Vanskeligheden skal være løst senest en måned efter meddelelsen, og afgørelsen skal være truffet senest to måneder efter løsning af vanskeligheden.

Hvis der er en væsentlig forskel mellem tjenesteyderens erhvervsmæssige kvalifikationer og den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten, og denne forskel kan skade den offentlige sikkerhed eller sundhed og ikke kan opvejes af tjenesteyderens erhvervs erfaring eller af viden, færdigheder og kompetencer, der er opnået gennem livslang læring, der er formelt attesteret af et relevant organ, skal værtsmedlemsstaten give tjenesteyderen mulighed for at bevise, navnlig ved hjælp af en egnethedsprøve som omhandlet i andet afsnit, litra b), at vedkommende har erhvervet den manglende viden eller de manglende færdigheder eller kompetencer. Værtsmedlemsstaten træffer afgørelse på denne baggrund om, hvorvidt levering af en tjenesteydelse skal tillades. Under alle omstændigheder skal udførelsen af tjenesteydelsen kunne begynde inden en måned efter, at afgørelsen er truffet i henhold til andet afsnit.

Foreligger der ikke svar fra den kompetente myndighed inden for de frister, der er fastsat i andet og tredje afsnit, kan tjenesteydelsen udføres.

I de tilfælde, hvor de erhvervsmæssige kvalifikationer er blevet bekræftet i overensstemmelse med dette stykke, leveres tjenesteydelsen under den faglige titel, der anvendes i værtsmedlemsstaten.«

8) Artikel 8, stk. 1, affattes således:

»1. De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten kan af de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten i tilfælde af begrundet tvivl kræve relevante oplysninger om, at tjenesteyderen er lovligt etableret, om redelig adfærd og om, at tjenesteyderen ikke har været idømt faglige disciplinære eller strafferetlige sanktioner. I tilfælde af at de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten beslutter at kontrollere tjenesteyderens erhvervmæssige kvalifikationer, kan den anmode de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten om oplysninger vedrørende tjenesteyderens uddannelsesforløb i det omfang, det er nødvendigt for at vurdere, om der er væsentlige forskelle, som kan skade den offentlige sikkerhed eller sundhed. De kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten meddeler disse oplysninger i overensstemmelse med artikel 56. Ved ikke-lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten kan de i artikel 57b omhandlede støttecentre også give disse oplysninger.«

9) I artikel 11 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Indledningen affattes således:

»Med henblik på anvendelsen af artikel 13 og artikel 14, stk. 6, placeres de erhvervmæssige kvalifikationer på følgende niveauer:«.

ii) Litra c), nr. ii), affattes således:

»ii) lovreguleret uddannelse eller, hvis det drejer sig om lovregulerede erhverv, erhvervsuddannelse med særlig struktur, med kompetencer ud over det, der angives på niveau b, svarende til uddannelsesniveaet i nr. i), og som har et tilsvarende fagligt niveau og sætter den pågældende i stand til at opnå en stilling med tilsvarende ansvar og opgaver, forudsat at eksamensbeviset er ledsaget af en attest fra hjemlandet.«.

iii) Litra d) og e) affattes således:

»d) et eksamensbevis for gennemførelsen af et postgymnasialt uddannelsesforløb af mindst tre og højst fire års varighed eller af tilsvarende varighed på deltidsbasis, hvilket også kan være udtrykt ved et tilsvarende antal ECTS-point, ved et universitet eller en højere læreanstalt eller en anden institution på samme niveau, samt at vedkommende har fuldført den erhvervsuddannelse, der eventuelt kræves ud over dette postgymnasiale uddannelsesforløb

e) et eksamensbevis for gennemførelsen af et postgymnasialt uddannelsesforløb af mindst fire års varighed eller af tilsvarende varighed på deltidsbasis, hvilket også kan være udtrykt ved et tilsvarende antal ECTS-point, ved et universitet eller en højere læreanstalt eller en anden institution på samme niveau, samt at vedkommende har fuldført den erhvervsuddannelse, der eventuelt kræves ud over dette postgymnasiale uddannelsesforløb.«

b) Stk. 2 udgår.

10) Artikel 12, stk. 1, affattes således:

»Med et uddannelsesbevis, der attesterer en uddannelse, som omhandlet i artikel 11, herunder med hensyn til det pågældende niveau, sidestilles ethvert uddannelsesbevis eller samtlige sådanne uddannelsesbeviser under ét, som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, hvis der er tale om beviser for en uddannelse, der har fundet sted i Unionen på fuld tid eller på deltid, inden for eller uden for de formelle programmer, og som i den pågældende medlemsstat anerkendes som værende på tilsvarende niveau, og som i denne medlemsstat giver de samme rettigheder vedrørende adgang til og udøvelse af et erhverv, eller som kvalificerer til udøvelsen af det pågældende erhverv.«

11) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Betingelser for anerkendelse

1. Når der i en værtsmedlemsstat kræves bestemte erhvervmæssige kvalifikationer for adgang til eller udøvelse af et lovreguleret erhverv, skal denne medlemsstats kompetente myndighed give ansøgeren mulighed for at få adgang til dette erhverv og udøve det på samme vilkår som dem, der gælder for landets egne statsborgere, hvis vedkommende er i besiddelse af det kursus- eller uddannelsesbevis, jf. artikel 11, som i en anden medlemsstat kræves som betingelse for at få adgang til eller for at udøve det samme erhverv.

Kursus- og uddannelsesbeviser skal være udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, der er udpeget i overensstemmelse med denne medlemsstats love eller administrative bestemmelser.

2. Tilladelse til adgang til eller udøvelse af erhvervet som beskrevet i stk. 1, skal også gives til ansøgere, der har udøvet det pågældende erhverv på fuldtidsbasis i et år eller i en tilsvarende samlet varighed på deltidsbasis i løbet af de foregående ti år i en anden medlemsstat, hvor dette erhverv ikke er lovreguleret, og som er i besiddelse af et eller flere kursus- eller uddannelsesbeviser, som er udstedt i en anden medlemsstat, hvor dette erhverv ikke er lovreguleret.

Kursus- eller uddannelsesbeviserne skal opfylde følgende betingelser:

a) de er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, der er udpeget i overensstemmelse med denne medlemsstats love eller administrative bestemmelser

b) de attesterer, at indehaveren er forberedt til at udøve det pågældende erhverv.

Den i første afsnit omhandlede etårige erhvervmæssige erfaring kan imidlertid ikke kræves, hvis det uddannelsesbevis, som ansøgeren besidder, attesterer lovreguleret uddannelse.

3. Værtsmedlemsstaten skal acceptere det niveau, der er attesteret efter artikel 11 af hjemlandet, samt det certifikat, hjemlandet bruger til at attestere, at en uddannelse, som omhandlet i artikel 11, litra c), nr. ii), svarer til det niveau, der omhandles i artikel 11, litra c), nr. i).

4. Uanset stk. 1 og 2 i nærværende artikel og artikel 14 kan værtsmedlemsstatens kompetente myndighed nægte personer, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, der er klassificeret under litra a) i artikel 11, adgang til og ret til udøvelse af erhvervet på dets område, hvis den nationale erhvervsmæssige kvalifikation, som er nødvendig for udøvelse af erhvervet, er klassificeret under litra e) i artikel 11.«

12) I artikel 14 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Artikel 13 er ikke til hinder for, at værtsmedlemsstaten kræver, at ansøgeren gennemgår en prøvetid, der dog ikke må overstige tre år, eller går op til en egnethedsprøve, såfremt:

a) den uddannelse, ansøgeren har fået, omfatter fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige fra dem, der er omfattet af det uddannelsesbevis, som er foreskrevet i værtsmedlemsstaten

b) det lovregulerede erhverv i værtsmedlemsstaten omfatter en eller flere former for lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed, der ikke forekommer i det tilsvarende erhverv i ansøgerens hjemland, og den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten, omfatter fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige fra dem, der er omfattet af det af ansøgeren fremlagte kursus- eller uddannelsesbevis.«

b) Stk. 2, tredje afsnit, affattes således:

»Finder Kommissionen, at den i andet afsnit omhandlede fravigelse ikke er hensigtsmæssig, eller at den ikke er i overensstemmelse med EU-retten, vedtager den en gennemførelsesretsakt senest tre måneder efter modtagelsen af alle nødvendige oplysninger med henblik på at anmode den pågældende medlemsstat om at undlade at træffe den påtænkte foranstaltning. Har Kommissionen ikke reageret inden udløbet af denne frist, kan fravigelsen anvendes.«

c) I stk. 3 tilføjes følgende afsnit:

»Uanset princippet om ansøgerens ret til at vælge i overensstemmelse med stk. 2 kan værtsmedlemsstaten stille krav om enten en prøvetid eller en egnethedsprøve, i tilfælde af:

a) en indehaver af en erhvervsmæssig kvalifikation, som omhandlet i artikel 11, litra a), der ansøger om anerkendelse af sine erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis den erhvervsmæssige kvalifikation, der kræves på nationalt plan, er klassificeret under litra c) i artikel 11, eller

b) en indehaver af en erhvervsmæssig kvalifikation, som omhandlet i artikel 11, litra b), der ansøger om anerkendelse af sine erhvervsmæssige kvalifikationer, hvis den erhvervsmæssige kvalifikation, der kræves på nationalt plan, er klassificeret under litra d) eller e) i artikel 11.

I tilfælde af en indehaver af en erhvervsmæssig kvalifikation, som omhandlet i artikel 11, litra a), der ansøger om anerkendelse af sine erhvervsmæssige kvalifikationer, hvor den erhvervsmæssige kvalifikation, der kræves på nationalt plan, er klassificeret under litra d) i artikel 11, kan værtsmedlemsstaten både pålægge vedkommende en prøveperiode og en egnethedsprøve.«

d) Stk. 4 og 5 affattes således:

»4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1 og 5 forstås ved »fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige«, fag eller discipliner, hvor det er afgørende for udøvelsen af erhvervet at have erhvervet færdigheder og kompetencer, og med hensyn til hvilke den uddannelse, migranten har fået, udviser væsentlige forskelle i indhold i forhold til den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten.

5. Stk. 1 anvendes under overholdelse af proportionalitetsprincippet. Hvis værtsmedlemsstaten således agter at kræve af ansøgeren, at han gennemgår en prøvetid eller går op til en egnethedsprøve, skal den forud herfor kontrollere, om den viden og de færdigheder og kompetencer, ansøgeren har erhvervet i løbet af sin erhvervs erfaring eller gennem livslang læring i en medlemsstat eller et tredjeland, og som er formelt attesteret af et relevant organ, helt eller delvist dækker de i stk. 4 omhandlede fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige.«

e) Følgende stykker indsættes:

»6. Beslutningen om at kræve prøvetid eller egnethedsprøve skal være behørigt begrundet. Ansøgeren skal navnlig meddeles følgende oplysninger:

a) det erhvervsmæssige kvalifikationsniveau, der kræves i værtsmedlemsstaten, og ansøgerens erhvervsmæssige kvalifikationsniveau i henhold til listen i artikel 11, og

b) de væsentlige forskelle, som omhandlet i stk. 4 og årsagerne til, at der ikke kan kompenseres for disse forskelle ved kompetencer, der er erhvervet gennem erhvervs erfaring eller gennem livslang læring, som er formelt attesteret af et relevant organ.

7. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har mulighed for at tage den i stk. 1 omhandlede egnethedsprøve senest seks måneder efter den oprindelige beslutning om at underlægge ansøgeren en egnethedsprøve.«

13) Artikel 15 udgår.

14) Artikel 20 affattes således:

»Artikel 20

Tilpasning af listerne over former for virksomhed i bilag IV

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilpasning af listerne over former for virksomhed i bilag IV, som i medfør af artikel 16 er omfattet af anerkendelse af erhvervs erfaring, med henblik på ajourføring eller tydeliggørelse af de på listen i bilag IV opførte former for virksomhed, navnlig med henblik på yderligere at specificere omfanget af disse og

tage behørigt hensyn til den seneste udvikling inden for de virksomhedsbaserede nomenklaturer, forudsat at dette ikke indebærer en begrænsning af virksomheden i de enkelte kategorier, og at der ikke flyttes virksomhedsformer mellem liste I, II og III i bilag IV.«

15) I artikel 21 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. Med hensyn til apoteksvirksomhed, som ikke er underlagt nogen territorial begrænsning, kan en medlemsstat undtagelsesvis beslutte ikke at give et uddannelsesbevis, som omhandlet i punkt 5.6.2 i bilag V, gyldighed for så vidt angår oprettelse af nye apoteker med adgang for offentligheden. I forbindelse med anvendelsen af dette stykke betragtes apoteker, der har været åbne i mindre end tre år, også som nye apoteker.

Denne undtagelse må ikke anvendes for så vidt angår farmaceuter, hvis formelle kvalifikationer allerede er blevet anerkendt af de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten til andre formål, og som faktisk og retmæssigt har udøvet erhvervmæssig virksomhed som farmaceut i mindst tre på hinanden følgende år i den pågældende medlemsstat.«

b) Stk. 6 affattes således:

»6. Hver enkelt medlemsstat gør adgang til og udøvelse af erhvervmæssig virksomhed som læge, sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæge, dyrlæge, jordemoder og farmaceut betinget af besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. henholdsvis punkt 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2 i bilag V, der attesterer, at den pågældende gennem hele sin uddannelse har erhvervet den viden og de færdigheder og kompetencer, der er omhandlet i artikel 24, stk. 3, artikel 31, stk. 6, artikel 31, stk. 7, artikel 34, stk. 3, artikel 38, stk. 3, artikel 40, stk. 3, og artikel 44, stk. 3, hvor disse er relevante.

Med henblik på at tage højde for det almindeligt anerkendte videnskabelige og tekniske fremskridt tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c for at ajourføre de i artikel 24, stk. 3, artikel 31, stk. 6, artikel 34, stk. 3, artikel 38, stk. 3, artikel 40, stk. 3, artikel 44, stk. 3, og artikel 46, stk. 4, omhandlede kundskaber og færdigheder, for at afspejle udviklingen i den EU-lovgivning, der direkte berører de pågældende erhvervsudøvere.

Sådanne ajourføringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper for erhvervenes struktur i medlemsstaterne, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ajourføringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).«

c) Stk. 7 udgår.

16) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 21a

Underretningsprocedure

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, de vedtager om udstedelse af uddannelsesbeviser for de erhverv, der er omfattet af dette kapitel.

For så vidt angår uddannelsesbeviser, som omhandlet i afdeling 8, underrettes de øvrige medlemsstater desuden i overensstemmelse med første afsnit.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning skal omfatte oplysninger om varigheden og indholdet af uddannelsesprogrammerne.

3. Den i stk. 1 omhandlede underretning fremsendes via IMI.

4. Med henblik på at tage behørigt højde for den lovgivningsmæssige og administrative udvikling i medlemsstaterne og på betingelse af, at de love og administrative bestemmelser, der underrettes om i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, er i overensstemmelse med de i disse kapitel fastsatte betingelser, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c med henblik på ændring af punkt 5.1.1 til 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1 i bilag V vedrørende ajourføring af de benævnelser, medlemsstaterne har vedtaget for uddannelsesbeviserne, og, hvis det er relevant, det organ, der udsteder uddannelsesbeviset, det certifikat, der ledsager beviset, og den tilsvarende faglige titel.

5. Hvis de love og administrative bestemmelser, der underrettes om i overensstemmelse med stk. 1, ikke er i overensstemmelse med betingelserne i dette direktiv, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt med henblik på at afvise den ændring af punkt 5.1.1 til 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eller 5.7.1 i bilag V, der er anmodet om.«

17) Artikel 22 ændres således:

a) Stk. 1, litra b), affattes således:

»b) skal medlemsstaterne i overensstemmelse med procedurerne i den enkelte medlemsstat ved at fremme løbende faglig udvikling sikre, at erhvervsudøvere, hvis erhvervmæssige kvalifikationer er omfattet af kapitel III i dette afsnit, kan ajourføre deres viden, færdigheder og kompetencer med henblik på at opretholde en sikker og effektiv udøvelse af erhvervet og følge med den faglige udvikling.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 1, litra b), senest den 18. januar 2016.«

18) Artikel 24, stk. 2, affattes således:

»2. Den medicinske grunduddannelse omfatter mindst fem års studier, hvilket også kan være udtrykt i det tilsvarende antal ECTS-point, hvilket omfatter mindst 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet.

For erhvervsudøvere, som påbegyndte deres studier inden den 1. januar 1972, kan den i første afsnit omhandlede uddannelse omfatte en praktisk heltidsuddannelse på universitetsniveau af seks måneders varighed under tilsyn af de kompetente myndigheder.«

19) I artikel 25 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Adgang til speciallægeuddannelsen forudsætter gennemførelse og godkendelse af et medicinsk grunduddannelsesforløb, som omhandlet i artikel 24, stk. 2, som har ført til erhvervelse af relevante grundlæggende medicinske kundskaber.«

b) Følgende stykke indsættes:

»3a) Medlemsstaterne kan i national lovgivning fastsætte bestemmelser, hvorefter der kan gives delvis dispensation for dele af speciallægeuddannelsen, som anført i punkt 5.1.3 i bilag V, hvilket der tages stilling til i det enkelte tilfælde, hvis disse dele af uddannelsen allerede er gennemført under et andet specialuddannelsesforløb, som er nævnt i punkt 5.1.3 i bilag V, og der er tale om kurser, for hvilke erhvervsudøveren allerede har opnået den erhvervsmæssige kvalifikation i en medlemsstat. Medlemsstaterne sikrer, at den dispensation, der gives, ikke omfatter mere end halvdelen af minimumsvarigheden af den pågældende speciallægeuddannelse.

Hver medlemsstat underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om den pågældende nationale lovgivning for sådanne delvise dispensationer.«

c) Stk. 5 affattes således:

»5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilpasninger af uddannelsernes mindstevarethed, som omhandlet i punkt 5.1.3 i bilag V, til videnskabelige og tekniske fremskridt.«

20) Artikel 26, stk. 2, affattes således:

»Med henblik på at tage behørigt højde for ændringer i national lovgivning og med henblik på ajourføring af dette direktiv tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilføjelse til bilag V, punkt 5.1.3, af nye lægespecialer, som er fælles for mindst to femtedele af medlemsstaterne.«

21) I artikel 27 indsættes følgende stykke:

»2a. Medlemsstaterne anerkender de kvalifikationer som speciallæger, der er udstedt i Italien og opført på listen i punkt 5.1.2 og 5.1.3 i bilag V, for læger, der har påbegyndt deres speciallægeuddannelse efter den 31. december 1983 og før den 1. januar 1991, uanset om den pågældende uddannelse ikke lever op til de uddannelseskrav, der er anført i artikel 25, hvis kvalifikationer er ledsaget af en attest, der er udstedt af den kompetente italienske myndighed, og som viser, at den pågældende læge faktisk og retmæssigt har udøvet erhvervet som speciallæge inden for samme område i Italien i mindst syv på hinanden følgende år i løbet af de ti år, der går forud for udstedelsen af attesten.«

22) Artikel 28, stk. 1, affattes således:

»1. Adgang til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge forudsætter gennemførelse og godkendelse af et medicinsk grunduddannelsesforløb, som omhandlet i artikel 24, stk. 2, som har ført til erhvervelse af den relevante viden om grundlæggende medicin.«

23) I artikel 31 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Adgang til uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje forudsætter enten:

- a) at man har gennemført mindst 12 års almen skolegang afsluttet med et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, eller med et certifikat som bevis for bestået afgangseksamen på samme niveau, som giver adgang til universiteter eller til højere uddannelsesinstitutioner på et tilsvarende anerkendt niveau, eller
- b) at man har gennemført mindst ti års almen skolegang afsluttet med et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, eller med et certifikat som bevis for bestået afgangseksamen på samme niveau, som giver adgang til en erhvervsskole eller til en erhvervsfaglig uddannelse inden for sygepleje.«

b) Stk. 2, andet og tredje afsnit, affattes således:

»Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.2.1 i bilag V med henblik på at tilpasse det til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De i andet afsnit omhandlede ændringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne vedrørende erhvervenes struktur for så vidt angår uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.«

c) Stk. 3, første afsnit, affattes således:

»3. Uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje omfatter samlet set mindst tre års uddannelse, hvilket også kan udtrykkes i det tilsvarende antal ECTS-point, og skal bestå af mindst 4 600 timers teoretisk og klinisk uddannelse, hvor den teoretiske uddannelse udgør mindst en tredjedel og den kliniske uddannelse mindst halvdelen af uddannelsens mindstevarethed. Medlemsstaterne kan give delvis dispensation til erhvervsudøvere, som har gennemgået en del af denne uddannelse i forbindelse med andre uddannelser, der mindst ligger på et tilsvarende niveau.«

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Ved teoretisk uddannelse forstås den del af sygeplejerskeuddannelsen, hvor sygeplejeeleverne opnår den faglige viden og de faglige færdigheder og kompetencer, der kræves i henhold til stk. 6 og 7. Uddannelsen skal forestås af lærere i sygepleje og andre kompetente personer på universiteter eller højere læreanstalter på et tilsvarende anerkendt niveau eller på erhvervsskoler eller gennem erhvervsfaglige uddannelsesprogrammer inden for sygepleje.«

e) Stk. 5, første afsnit, affattes således:

»5. Ved klinisk uddannelse forstås den del af sygeplejerskeuddannelsen, hvor sygeplejeeleverne som en del af en gruppe og i direkte kontakt med raske eller syge enkeltpersoner og/eller grupper lærer at planlægge, yde og vurdere den samlede sundheds- og sygeplejeindsats, der er behov for, på grundlag af den viden og de færdigheder og kompetencer, de har tilegnet sig. Sygeplejeeleven lærer ikke blot at være en del af en gruppe, men også at være gruppeleder og at tilrettelægge den samlede sundheds- og sygeplejeindsats, herunder sundhedslære, såvel for den enkelte som for mindre grupper i sundhedsinstitutioner eller i samfundet.«

f) Stk. 6 affattes således:

»6. Uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje skal yde garanti for, at den pågældende har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som den almene sundheds- og sygepleje bygger på, herunder tilstrækkeligt kendskab til raske og syge menneskers fysiologiske funktioner og adfærd, samt til sammenhængen mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø
- b) kendskab til fagets egenart og etik og til de almene principper for sundheds- og sygepleje
- c) fyldestgørende klinisk erfaring; denne erfaring, der bør udvælges for dens uddannelsesmæssige værdi, bør erhverves under tilsyn af kvalificeret sygeplejepersonale og under forhold, som med hensyn til omfanget af kvalificeret personale og udstyr opfylder kravene til god patientpleje
- d) forudsætninger for at deltage i uddannelsen af personale inden for sundhedsvæsenet samt erfaring i samarbejde med dette personale
- e) erfaring i at samarbejde med andre faggrupper inden for sundhedssektoren.«

g) Følgende stykke indsættes:

»7. De formelle kvalifikationer, som en sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje har, skal være dokumentation for, at den pågældende er i stand til som minimum at anvende følgende kompetencer, uanset om uddannelsen er taget på et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller på en erhvervsskole eller gennem et erhvervsfagligt uddannelsesprogram inden for sygepleje:

- a) kompetence til under anvendelse af den aktuelle teoretiske og kliniske viden selvstændigt at afgøre, hvilken sygepleje der er nødvendig, og til at planlægge, organisere og gennemføre sygeplejen ved behandling af patienter på grundlag af de kundskaber og færdigheder, der er opnået i overensstemmelse med stk. 6, litra a), b) og c) med henblik på at forbedre udøvelsen af erhvervet
- b) kompetence til effektivt at samarbejde med andre aktører i sundhedssektoren, herunder at deltage i praktisk oplæring af sundhedspersonale på grundlag af de kundskaber og færdigheder, der er opnået i overensstemmelse med stk. 6, litra d) og e)
- c) kompetence til at hjælpe enkeltpersoner, familier og grupper på vej mod en sund livsstil og selvpleje på grundlag af de kundskaber og færdigheder, der er opnået i overensstemmelse med stk. 6, litra a) og b)
- d) kompetence til selvstændigt at iværksætte livsbevarende akutte foranstaltninger og til at gennemføre foranstaltninger i krise- og katastrofesituationer
- e) kompetence til selvstændigt at rådgive, vejlede og støtte dem, der har behov for pleje, samt deres støttepersoner
- f) kompetence til selvstændigt at sikre sundheds- og sygeplejens kvalitet og til at evaluere sundheds- og sygeplejen
- g) kompetence til at kommunikere vidtspændende og professionelt og til at samarbejde med personer fra andre faggrupper inden for sundhedssektoren
- h) kompetence til at analysere kvaliteten af plejen med henblik på at forbedre vedkommendes egen udøvelse af erhvervet som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.«

24) I artikel 33 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 udgår.

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Medlemsstaterne anerkender uddannelsesbeviser for sygepleje, som

- a) er udstedt i Polen for sygeplejersker, der afsluttede en uddannelse inden den 1. maj 2004, men som ikke opfylder minimumsuddannelseskravene i artikel 31, og
- b) er attesteret ved et bevis for gennemført uddannelse svarende til bachelorniveau, tildelt efter et særligt efteruddannelsesprogram, der er beskrevet i:
 - i) artikel 11 i lov af 20. april 2004 om ændring af lov om erhvervene sygeplejerske og jordemoder og visse andre retsakter (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr.92, pos. 885 og af 2007 nr.176, pos. 1237) og sundhedsministerens forordning af 11. maj 2004 om de

nærmere bestemmelser for uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje eller en uddannelse fra en sundhedsfaglig erhvervsskole, hvor der undervises i sygeplejerske- og jordemoderfaget (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr.110, pos. 1170 og af 2010 nr.65, pos. 420), eller

- ii) artikel 52.3, nr. 2, i lov af 15. juli 2011 om erhvervene som sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2011, nr. 174, pos. 1039), og sundhedsministerens forordning af 14. juni 2012 om de nærmere bestemmelser for videregående uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje og en post-gymnasial uddannelse, hvor der undervises i sygeplejerske- og jordemoderfaget (jf. Republikken Polens Statstidende af 2012, pos. 770),

idet hensigten er at kontrollere, at den pågældende erhvervsudøver har viden og kompetence på samme niveau som sygeplejersker med de kvalifikationer, som for Polen er anført i bilag V, punkt 5.2.2.«

25) Artikel 33a affattes således:

»Artikel 33a

For så vidt angår rumænske kvalifikationer som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje finder kun følgende bestemmelser om erhvervede rettigheder anvendelse:

For statsborgere i medlemsstater, der er blevet uddannet som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje i Rumænien, og hvis uddannelse ikke opfylder mindstekravene i artikel 31, anerkender medlemsstaterne følgende uddannelsesbeviser som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje som tilstrækkeligt bevis, forudsat at beviset ledsages af en attest om, at de pågældende statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet erhvervet som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje i Rumænien, herunder med fuldt ansvar for planlægning, tilrettelæggelse og udførelse af patientpleje, i en periode på mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år forud for datoen for udstedelsen af atesten:

- a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist med post-gymnasial uddannelse fra et coală postliceală, der attesterer en uddannelse, som er påbegyndt inden den 1. januar 2007
- b) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist med en kortvarig videregående uddannelse, der attesterer en uddannelse, som er påbegyndt inden den 1. oktober 2003
- c) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist med en længerevarende videregående uddannelse, der attesterer en uddannelse, som er påbegyndt inden den 1. oktober 2003.«

26) Artikel 34, stk. 2, affattes således:

»2. Den grundlæggende tandlægeuddannelse skal bestå af studier af en varighed på mindst fem år, hvilket også kan være udtrykt i de tilsvarende ECTS-point, og skal bestå af mindst 5 000 timers teoretiske og praktiske studier på heltidsbasis ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet, og som minimum omfatter det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.3.1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændringer af listen i punkt 5.3.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De i andet afsnit omhandlede ændringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.«

27) I artikel 35 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Adgang til specialtandlægeuddannelsen forudsætter gennemførelse og validering af en grundlæggende tandlægeuddannelse, som omhandlet i artikel 34, eller besiddelse af de i artikel 23 og 37 omhandlede dokumenter.«

b) I stk. 2 foretages følgende ændringer:

i) Andet afsnit affattes således:

»Specialtandlægeuddannelsen følges på heltidsbasis i mindst tre år under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer. Den omfatter specialtandlægekandidatens personlige deltagelse i det pågældende foretagendes virksomhed og ansvar.«

ii) Tredje afsnit udgår.

c) Følgende stykker tilføjes:

»4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilpasninger af uddannelsernes mindsteverhede som omhandlet i stk. 2 med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

5. Med henblik på at tage behørigt højde for ændringer i national lovgivning og med henblik på ajourføring af dette direktiv tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende tilføjelse til bilag V, punkt 5.3.3, af nye tandlægespecialer, som er fælles for mindst to femtedele af medlemsstaterne.«

28) I artikel 37 tilføjes følgende stykker:

»3. For så vidt angår tandlægers uddannelsesbeviser anerkender medlemsstaterne sådanne beviser i overensstemmelse med artikel 21 i tilfælde,

hvor ansøgerne har påbegyndt deres uddannelse senest den 18. januar 2016.

4. Medlemsstaterne anerkender de uddannelsesbeviser for læger, der er udstedt i Spanien til erhvervsudøvere, som påbegyndte deres lægeuddannelse på universitetsniveau mellem den 1. januar 1986 og den 31. december 1997, og som er ledsaget af en attest udstedt af de spanske kompetente myndigheder.

Attesten skal bekræfte, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) den pågældende erhvervsudøver har gennemført studier af mindst tre års varighed, som af de spanske kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 34 omhandlede uddannelse
- b) den pågældende erhvervsudøver har faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse udøvet de i artikel 36 omhandlede former for virksomhed i Spanien i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attesten
- c) den pågældende erhvervsudøver er bemyndiget til at udøve eller faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse udøver de i artikel 36 omhandlede former for virksomhed på samme vilkår som indehavere af det uddannelsesbevis, der er anført i bilag V, punkt 5.3.2, for Spanien.«

29) I artikel 38 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Dyrslægeuddannelsen består af mindst fem års teoretiske og praktiske studier på heltidsbasis, hvilket også kan udtrykkes i ECTS-point, ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet og omfatter mindst det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.4.1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.4.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De ændringer, som er nævnt i andet afsnit, må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Dyrslægeuddannelsen skal yde garanti for, at den pågældende erhvervsudøver har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som dyrlægers virksomhed bygger på, og til den EU-lovgivning, der vedrører denne virksomhed
- b) fyldestgørende kendskab til dyrs anatomi og funktioner, adfærd og psykologiske behov samt til de færdigheder og kompetencer, der er nødvendige for så vidt angår deres opdræt, fodring, velfærd, reproduktion og hygiejne i almindelighed
- c) de kliniske, epidemiologiske og analytiske færdigheder og kompetencer, der er nødvendige for så vidt angår forebyggelse, diagnose og behandling af dyrs sygdomme, herunder anæstesi, steril operation og smertefri død, hvad enten det drejer sig om enkelte dyr eller besætninger, herunder specifik viden om de sygdomme, der kan overføres til mennesker
- d) fyldestgørende viden, færdigheder og kompetencer inden for forebyggende medicin, herunder kompetencer vedrørende forespørgsler og certificering
- e) fyldestgørende kendskab til hygiejne og fremgangsmåder i forbindelse med frembringelse og fremstilling af samt handel med animalske foderstoffer eller levnedsmidler af animalsk oprindelse bestemt til menneskeføde, herunder de nødvendige færdigheder og kompetencer til at forstå og forklare god praksis i denne henseende
- f) den nødvendige viden og de nødvendige færdigheder og kompetencer til ansvarlig og fornuftig brug af veterinærlægemidler med henblik på at behandle dyrene, opnå sikkerhed i fødevarekæden og beskytte miljøet.«

30) I artikel 40 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, tredje og fjerde afsnit, affattes således:

»Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.5.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt.

De i tredje afsnit omhandlede ændringer må ikke medføre en ændring af eksisterende grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Adgang til jordemoderuddannelsen forudsætter, at en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) gennemførelse af mindst 12 års almen skolegang eller besiddelse af et certifikat som bevis for bestået eksamen på samme niveau (for adgang til en jordemoderskole via uddannelsesvej I)
- b) besiddelse af et uddannelsesbevis som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2 (for uddannelsesvej II).«

c) Stk. 3 affattes således:

»3. Jordemoderuddannelsen skal yde garanti for, at den pågældende erhvervsudøver har erhvervet følgende kundskaber og færdigheder:

- a) detaljeret kendskab til de videnskaber, som jordemodervirksomheden bygger på, især jordemoderkundskab, obstetrik og gynækologi
- b) fyldestgørende kendskab til fagets etik samt den for udøvelse af faget relevante gældende lovgivning
- c) fyldestgørende kendskab til generel lægekundskab (biologiske funktioner, anatomi og fysiologi) og farmakologi inden for obstetrik og nyfødte, tillige med kendskab til sammenhængen mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø og med dets adfærd
- d) fyldestgørende klinisk erfaring indhentet i godkendte institutioner, som gør det muligt for jordemoderen selvstændigt og på eget ansvar, i fornødent omfang, og når der ikke er tale om en patologisk situation, at tage sig af sundhedspleje for gravide, forestå fødsler og håndtere følgerne heraf i godkendte sundhedsinstitutioner, samt at overvåge veer og fødsel, forestå pleje efter fødslen og genoplivning af nyfødte i afventning af en læge
- e) fyldestgørende indsigt i uddannelse af personalet inden for sundhedsvæsenet og erfaring i samarbejde med sådant personale.«

31) Artikel 41, stk. 1, affattes således:

»1. De uddannelsesbeviser for jordemødre, der er anført i bilag V, punkt 5.5.2, anerkendes automatisk i medfør af artikel 21, hvis de opfylder et af følgende kriterier:

- a) en heltidsuddannelse til jordemoder af mindst tre års varighed, hvilket også kan udtrykkes i dertil svarende ECTS-point, bestående af mindst 4 600 timers teoretiske og praktiske studier, hvoraf mindst en tredjedel af mindstevarigheden udgøres af praktik på en klinik
- b) en heltidsuddannelse til jordemoder af mindst to års varighed, hvilket også kan udtrykkes i dertil svarende ECTS-point, bestående af mindst 3 600 timer betinget af besiddelse af et uddannelsesbevis for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2
- c) en heltidsuddannelse til jordemoder af mindst 18 måneders varighed, hvilket også kan udtrykkes i dertil svarende ECTS-point, bestående af mindst 3 000 timer, betinget af besiddelse af et uddannelsesbevis for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2, og efterfulgt af et års erhvervspraktik, for hvilken det i stk. 2 omhandlede bevis udstedes.«

32) I artikel 43 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. For så vidt angår uddannelsesbeviser for jordemødre anerkender medlemsstaterne automatisk sådanne kvalifikationsbeviser, hvis ansøgeren påbegyndte uddannelsen inden den 18. januar 2016, og adgangskravene for denne uddannelse var ti års almen skolegang eller et tilsvarende alment uddannelsesniveau for uddannelsesvej I eller gennemførelse af en uddannelse som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, jf. bilag V, punkt 5.2.2, inden påbegyndelsen af uddannelsen som jordemoder efter uddannelsesvej II.«

b) Stk. 3 udgår.

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne anerkender uddannelsesbeviser for jordemodererhvervet, som er

- a) udstedt i Polen til jordemødre, der afsluttede en uddannelse inden den 1. maj 2004, men som ikke opfylder minimumsuddannelseskravene i artikel 40, og
- b) er attesteret ved et bevis for gennemført uddannelse svarende til bachelorniveau, tildelt, efter et særligt efteruddannelsesprogram, der er beskrevet i
 - i) artikel 11 i lov af 20. april 2004 om ændring af lov om erhvervene sygeplejerske og jordemoder og visse andre retsakter (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr.92, pos. 885 og af 2007 nr.176, pos. 1237), og sundhedsministerens forordning af 11. maj 2004 om de nærmere bestemmelser for uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje og en uddannelse på et niveau mellem gymnasie- og universitetsuddannelse, hvor der undervises i erhvervene sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2004, nr.110, pos. 1170, og af 2010 nr.65, pos. 420) eller
 - ii) artikel 53.3 nr. 3, i lov af 15. juli 2011 om erhvervene sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2011, nr.174, pos. 1039), og sundhedsministerens forordning af 14. juni 2012 om de nærmere bestemmelser for videregående uddannelse af sygeplejersker og jordemødre, der har taget studentereksamen (afsluttende eksamen — »matura«) og har færdiggjort en sundhedsfaglig gymnasielinje eller en uddannelse på et niveau mellem gymnasie- og universitetsuddannelsen, hvor der undervises i erhvervene sygeplejerske og jordemoder (jf. Republikken Polens Statstidende af 2012, pos. 770),

idet hensigten er at kontrollere, at den pågældende erhvervsudøver har viden og kompetence på samme niveau som jordemødre med de kvalifikationer, som for Polen er anført i bilag V, punkt 5.5.2.«

33) Artikel 44, stk. 2, affattes således:

»2. Uddannelsesbeviset for farmaceuter udstedes efter en uddannelse af mindst fem års varighed — hvilket også kan udtrykkes i tilsvarende ECTS-point — og som mindst omfatter:

- a) fire års teoretisk og praktisk undervisning på heltidsbasis ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet
- b) under eller efter teoretisk og praktisk undervisning, seks måneders praktikophold på et offentligt tilgængeligt apotek eller på et hospital under tilsyn af dette hospitals farmaceutiske tjeneste.

Det uddannelsesforløb, som er nævnt i dette stykke, omfatter mindst det uddannelsesprogram, der er anført i bilag V, punkt 5.6.1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c vedrørende ændring af listen i punkt 5.6.1 i bilag V med henblik på tilpasning til de videnskabelige og tekniske fremskridt, herunder udviklingen inden for farmakologisk praksis.

De ændringer, som er nævnt i andet afsnit, må ikke for nogen medlemsstat medføre en ændring af grundlæggende lovgivningsmæssige principper i medlemsstaterne for erhvervenes struktur, der vedrører uddannelse og adgangsbetingelser for fysiske personer. Sådanne ændringer skal respektere medlemsstaternes ansvar for organiseringen af uddannelsessystemer, som fastsat i artikel 165, stk. 1, i TEUF.«

34) Artikel 45, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne drager omsorg for, at indehavere af et uddannelsesbevis i farmaci, der er udstedt af et universitet eller en højere læreanstalt, som anses for at være på et tilsvarende anerkendt niveau, og som opfylder kravene i artikel 44, mindst er berettiget til at optage eller udøve følgende former for virksomhed, med forbehold af et eventuelt krav om supplerende erhvervs erfaring:

- a) galenisk fremstilling af lægemidler
- b) fremstilling af og kontrol med lægemidler
- c) kontrol med lægemidler i et hertil indrettet laboratorium
- d) oplagring, opbevaring og distribution af lægemidler i engrosleddet
- e) forsyning og tilberedning af, kontrol med samt oplagring, forhandling og udlevering af sikre og virkningsfulde lægemidler af den foreskrevne kvalitet på offentligt tilgængelige apoteker
- f) tilberedning af, kontrol med samt oplagring og udlevering af sikre og virkningsfulde lægemidler af den foreskrevne kvalitet på hospitaler
- g) ydelse af information og rådgivning om lægemidler som sådan, herunder korrekt anvendelse
- h) indberetning af bivirkninger ved lægemidler til de kompetente myndigheder
- i) individuel støtte til patienter, som selv administrerer deres medicinering
- j) bidrag til lokale eller nationale folkesundhedskampanjer.«

35) Artikel 46 affattes således:

»Artikel 46

Arkitektuddannelsen

1. Arkitektuddannelsen omfatter:

- a) sammenlagt mindst fem års fuldtidsstudier ved et universitet eller en tilsvarende læreanstalt, afsluttet med eksamen på universitetsniveau, eller
- b) mindst fire års fuldtidsstudier ved et universitet eller en tilsvarende læreanstalt, afsluttet med eksamen på universitetsniveau samt bevis for gennemførelsen af to års praktik i overensstemmelse med stk. 4.

2. Arkitektur skal være den primære komponent i uddannelsen, som omhandlet i stk. 1. Studiet skal i lige høj grad tage hensyn til de teoretiske og praktiske sider ved arkitektuddannelsen og som minimum sikre erhvervelse af følgende kundskaber, færdigheder og kompetencer:

- a) færdighed i at udforme arkitektonisk design, der tager hensyn til både æstetiske og tekniske krav
- b) fyldestgørende kendskab til arkitekturens historie og teorier og dertil knyttede kunstarter, teknologier og humaniora
- c) kendskab til de skabende kunstarter for så vidt angår disses indflydelse på kvaliteten af arkitektonisk design
- d) fyldestgørende kendskab til byplanlægning, planlægning og de færdigheder, der anvendes i planlægningsprocessen
- e) forståelse af forholdet mellem mennesker og bygninger, mellem bygninger og deres omgivelser og behovet for at afpasse bygninger og områder efter hinanden i overensstemmelse med menneskets behov og forhold
- f) forståelse af arkitekterhvervet og af arkitektens rolle i samfundet, især ved udarbejdelsen af projekter, der tager hensyn til faktorer i samfundet
- g) forståelse af fremgangsmåden ved forundersøgelse og forberedelse af byggeprojekter til en projekteringsopgave
- h) forståelse af strukturelt design samt de konstruktions- og ingeniørmæssige problemer i forbindelse med bygningsdesign
- i) fyldestgørende viden om fysiske problemer og teknologier samt om bygningers funktion med henblik på at tilvejebringe komfort indendørs og beskyttelse mod klimatiske forhold inden for rammerne af en bæredygtig udvikling
- j) de fornødne designmæssige færdigheder, som gør det muligt at imødekomme brugernes krav inden for de begrænsninger, der hidrører fra budgethensyn eller byggeregulativer
- k) tilstrækkelig viden om de industrier og organisationer samt den lovgivning og de fremgangsmåder, der er forbundet med at omsætte designkoncepter til bygninger og integrere planer i den overordnede planlægning.

3. Det i stk. 1 og 2 omhandlede antal studieår kan også udtrykkes i dertil svarende ECTS-point.

4. Det i stk. 1, litra b,) omhandlede praktikophold må først finde sted efter fuldførelsen af de første tre års studier. Minimum ét år af praktikforløbet skal være baseret på viden, færdigheder og kompetencer, der er opnået gennem studiet som omhandlet i stk. 2. Med henblik herpå skal praktikopholdet gennemføres under tilsyn af en person eller et organ, som er godkendt af den kompetente myndighed i hjemlandet.

Et sådant overvåget praktikophold kan finde sted i et hvilket som helst land. Praktikopholdet skal evalueres af den kompetente myndighed i hjemlandet.«

36) Artikel 47 affattes således:

»Artikel 47

Undtagelser fra kravene til arkitektuddannelsen

Uanset artikel 46 anses også følgende for at være i overensstemmelse med artikel 21: uddannelse som en social ordning eller i universitetsstudier på deltidsbasis, uddannelse, der opfylder kravene i artikel 46, stk. 2, og som afsluttes med en eksamen i arkitektur, der består af erhvervsudøvere, som i mindst syv år har arbejdet i arkitektfaget hos en arkitekt eller i en arkitektvirksomhed. En sådan eksamen skal være på universitetsniveau og svare til den i artikel 46, stk. 1, litra b), omhandlede afsluttende eksamen.«

37) I artikel 49 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Stk. 1 gælder også for beviser for uddannelse som arkitekt, jf. bilag V, hvor uddannelsen er påbegyndt inden den 18. januar 2016.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. Alle medlemsstater skal give følgende beviser samme retsvirkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed som arkitekt: beviser for fuldførelse af den treårige uddannelse, der fandtes den 5. august 1985 på »Fachhochschulen« i Forbundsrepublikken Tyskland, som blev påbegyndt senest den 17. januar 2014 og opfylder kravene i artikel 46, stk. 2, og som i denne medlemsstat giver adgang til at udøve de i artikel 48 omhandlede former for virksomhed under titlen arkitekt, for så vidt at uddannelsen er suppleret med fire års erhvervs erfaring i Forbundsrepublikken Tyskland, der attesteres ved et certifikat udstedt af den faglige sammenslutning, på hvis medlemsliste den arkitekt er optaget, som ønsker at drage nytte af dette direktivs bestemmelser.«

38) I afsnit III indsættes følgende kapitel:

»Kapitel IIIA

Automatisk anerkendelse på grundlag af fælles uddannelsesprincipper

Artikel 49a

Fælles uddannelsesrammer

1. I denne artikel forstås ved »fælles uddannelsesrammer« fælles minimumsviden, -færdigheder og -kompetencer med henblik på udøvelse af et bestemt erhverv. Fælles uddannelsesrammer erstatter ikke de nationale uddannelsesprogrammer, medmindre en medlemsstat beslutter dette i henhold til national lovgivning. For så vidt angår adgang til og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed i medlemsstater, der lovregulerer det pågældende erhverv, giver medlemsstaterne beviser for erhvervsmæssige kvalifikationer, der er erhvervet på grundlag af disse rammer, samme virkning på deres område som de uddannelsesbeviser, de selv udsteder, under forudsætning af at de i stk. 2 fastsatte betingelser overholdes inden for disse rammer.

2. Inden for de fælles uddannelsesrammer overholdes følgende betingelser:

- a) de fælles uddannelsesrammer giver flere erhvervsudøvere mulighed for at bevæge sig på tværs af medlemsstaterne
- b) det erhverv, der er omfattet af de fælles uddannelsesrammer, er lovreguleret, eller den uddannelse, der giver adgang til erhvervet, er lovreguleret, i mindst en tredjedel af medlemsstaterne
- c) den fælles viden og de fælles færdigheder og kompetencer kombinerer den viden og de færdigheder og kompetencer, der er påkrævet i uddannelsessystemerne i mindst en tredjedel af medlemsstaterne; det er uden betydning, om den, eller de færdigheder og kompetencer er erhvervet som en del af en almindelig uddannelse ved et universitet eller en højere læreanstalt eller som en del af en erhvervsmæssig uddannelse
- d) de fælles uddannelsesrammer baseres på niveauerne i EQF, jf. bilag II i Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 23. april 2008 om etablering af den europæiske referenceramme for kvalifikationer for livslang læring ⁽¹⁸⁾
- e) det pågældende erhverv er hverken omfattet af andre fælles uddannelsesrammer eller genstand for automatisk anerkendelse i henhold til afsnit III, kapitel III
- f) de fælles uddannelsesrammer er udarbejdet på passende og gennemsigtig vis, bl.a. med de relevante berørte parter i medlemsstater, hvor erhvervet ikke er lovreguleret
- g) de fælles uddannelsesrammer giver statsborgere fra samtlige medlemsstater mulighed for at opnå de erhvervsmæssige kvalifikationer under disse bestemmelser, uden at der først kræves optagelse i eller registrering hos en faglig organisation.

3. Repræsentative faglige organisationer på EU-plan og nationale faglige organisationer eller kompetente myndigheder fra mindst en tredjedel af medlemsstaterne kan fremlægge forslag til fælles uddannelsesrammer, som opfylder betingelserne i stk. 2, for Kommissionen.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c med henblik på at fastsætte fælles uddannelsesrammer for et givet erhverv på grundlag af betingelserne i nærværende artikels stk. 2.

5. En medlemsstat fritages fra forpligtelsen til at indføre de i stk. 4 omhandlede fælles uddannelsesrammer på sit område samt fra forpligtelsen til at give automatisk anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, der er opnået under disse fælles uddannelsesrammer, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) der er ingen almene eller erhvervsfaglige uddannelsesinstitutioner på dens område, der tilbyder denne form for uddannelse til det pågældende erhverv
- b) indførelsen af de fælles uddannelsesrammer vil have negativ indflydelse på organiseringen af dens almene og erhvervsfaglige uddannelsessystem
- c) der er betydelige forskelle mellem de fælles uddannelsesrammer og den uddannelse, der kræves på dens område, hvilket indebærer alvorlige risici for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller for tjenestemodtagernes sikkerhed eller beskyttelsen af miljøet.

6. Medlemsstaterne underretter inden for en frist på seks måneder efter datoen for den delegerede retsakts ikrafttræden, jf. stk. 4, Kommissionen og medlemsstaterne om:

- a) de nationale kvalifikationer og, hvor det er relevant, de nationale erhvervsmæssige titler, der er i overensstemmelse med de fælles uddannelsesrammer, eller
- b) enhver anvendelse af undtagelsen i stk. 5 sammen med en begrundelse for, hvilke af betingelserne i nævnte stykke der var opfyldt. Kommissionen kan inden for tre måneder anmode om yderligere præcisering, hvis den mener, at en medlemsstat ikke eller i utilstrækkelig grad har begrundet, at en af disse betingelser er opfyldt. Medlemsstaten besvarer en sådan anmodning inden for tre måneder.

Kommissionen kan vedtage en gennemførelsesretsakt, med henblik på at opstille en liste over de nationale erhvervsmæssige kvalifikationer og nationale erhvervsmæssige titler, der er omfattet af automatisk anerkendelse i henhold til rammerne om fælles uddannelse, der er vedtaget i henhold til stk. 4.

7. Nærværende artikel finder også anvendelse på specialer inden for fag, forudsat at sådanne specialer vedrører erhvervsmæssig virksomhed, for hvilken det gælder, at adgangen dertil og udøvelsen deraf er lovreguleret i medlemsstater, hvor erhvervet allerede er genstand for automatisk anerkendelse i henhold til afsnit III, kapitel III, men ikke det pågældende speciale.

Artikel 49b

Fælles uddannelsestest

1. I denne artikel forstås ved en »fælles uddannelsestest« en standardiseret egnedhedsprøve, som er tilgængelig i alle deltagende medlemsstater og forbeholdt indehaverne af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation. Hvis en sådan uddannelsestest består i en medlemsstat, giver det indehaveren af en bestemt erhvervsmæssig kvalifikation ret til at udøve erhvervsmæssig virksomhed i en hvilken som helst af de pågældende medlemsstater på samme betingelser som indehaverne af uddannelsesbeviser, der er erhvervet i denne medlemsstat.

2. Den fælles uddannelsestest skal opfylde følgende betingelser:

- a) den fælles uddannelsestest giver flere erhvervsudøvere mulighed for at bevæge sig på tværs af medlemsstaterne
- b) det erhverv, der er omfattet af den fælles uddannelsestest, er lovreguleret, eller den uddannelse, der giver adgang til erhvervet, er lovreguleret i mindst en tredjedel af medlemsstaterne
- c) den fælles uddannelsestest er udarbejdet på passende og gennemsigtig vis, herunder med de relevante berørte parter i medlemsstater, hvor erhvervet ikke er lovreguleret
- d) den fælles uddannelsestest giver statsborgere fra samtlige medlemsstater mulighed for at deltage i en sådan test og i den praktiske tilrettelæggelse af sådanne test i medlemsstaterne, uden at der først kræves optagelse i eller registrering hos en faglig organisation.

3. Repræsentative faglige organisationer på EU-plan og nationale faglige organisationer eller kompetente myndigheder fra mindst en tredjedel af medlemsstaterne kan fremlægge forslag til fælles uddannelsestest, som opfylder betingelserne i stk. 2, for Kommissionen.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57c med henblik på at fastsætte indholdet af en fælles uddannelsestest og de betingelser, der kræves for at gennemføre og bestå testen.

5. En medlemsstat fritages fra forpligtelsen til at afholde de i stk. 4 omhandlede fælles uddannelsestest på sit område samt fra forpligtelsen til at give automatisk anerkendelse af erhvervsudøvere, der har bestået en fælles uddannelsestest, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) det pågældende erhverv er ikke lovreguleret på dens område
- b) indholdet af den fælles uddannelsestest vil ikke i tilstrækkelig grad afbøde alvorlige risici for den offentlige sundhed eller for tjenestemodtagernes sikkerhed, som er relevante på dens område
- c) indholdet af den fælles uddannelsestest vil gøre adgangen til erhvervet langt mindre attraktiv i sammenligning med de nationale krav.

6. Medlemsstaterne oplyser inden for en frist på seks måneder efter datoen for den delegerede retsakts ikrafttræden, jf. stk. 4, Kommissionen og medlemsstaterne om:

- a) den kapacitet, der er til rådighed til at afholde sådanne test, eller

b) enhver anvendelse af undtagelsen i stk. 5 sammen med begrundelsen for, hvilke af betingelserne i nævnte stykke der var opfyldt. Kommissionen kan inden for tre måneder anmode om yderligere præcisering, hvis den mener, at en medlemsstat ikke eller i utilstrækkelig grad har begrundet, at en af disse betingelser er opfyldt. Medlemsstaten skal besvare en sådan anmodning inden for tre måneder.

Kommissionen kan vedtage en gennemførelsesretsakt med henblik på at opstille en liste over de medlemsstater, i hvilke den fælles uddannelsestest, der vedtages i henhold til stk. 4, skal afholdes, hyppigheden heraf i løbet af et kalenderår samt andre foranstaltninger, der er nødvendige for at afholde fælles uddannelsestest i medlemsstaterne.

39) I artikel 50 indsættes følgende stykker:

»3a. I tilfælde af begrundet tvivl kan værtsmedlemsstaten af de kompetente myndigheder i en medlemsstat kræve en bekræftelse af, at ansøgeren ikke er suspenderet fra eller har fået inddraget retten til udøvelse af erhvervet som følge af grov embedsforseelse eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af vedkommendes erhvervsvirksomhed.

3b. Udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel mellem forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder skal ske via IMI.«

40) I artikel 52 indsættes følgende stykke:

»3. En medlemsstat kan ikke give indehaverne af de erhvervmæssige kvalifikationer ret til at anvende den erhvervmæssige titel, hvis den ikke har anmeldt sammenslutningen eller organisationen til Kommissionen og de øvrige medlemsstater i henhold til artikel 3, stk. 2.«

41) Artikel 53 affattes således:

»Artikel 53

Sprogkundskaber

1. De erhvervsudøvere, hvis erhvervmæssige kvalifikationer anerkendes, skal være i besiddelse af de sprogkundskaber, der er nødvendige for at kunne udøve erhvervet i værtsmedlemsstaten.

2. Medlemsstaten sikrer, at kontrol, der varetages eller foregår under tilsyn af den kompetente myndighed for at kontrollere overholdelsen af betingelserne i stk. 1, er begrænset til kendskab til ét af værtsmedlemsstatens officielle eller ét af værtsmedlemsstatens administrative sprog, forudsat at dette også er et af Unionens officielle sprog.

3. Kontrol, der foretages i henhold til stk. 2, kan indføres, såfremt det erhverv, der skal udøves, har konsekvenser for patientsikkerheden. Der kan indføres kontrol i forbindelse med andre erhverv i tilfælde, hvor der hersker alvorlig og konkret tvivl om tilstrækkeligheden af erhvervsudøverens sprogkundskaber i forbindelse med de erhvervmæssige aktiviteter, den pågældende agter at udøve.

Der kan kun foretages kontrol efter udstedelse af et europæisk erhvervspas i overensstemmelse med artikel 4d eller efter anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, alt efter omstændighederne.

4. Sprogkontrollen skal stå i rimeligt forhold til den virksomhed, der skal udøves. Den pågældende erhvervsudøver har mulighed for at påklage denne kontrol i henhold til national lovgivning.«

42) I afsnit IV indsættes som følgende artikel:

»Artikel 55a

Anerkendelse af praktikophold

1. Såfremt adgang til et lovreguleret erhverv i hjemlandet forudsætter gennemførelse af et praktikophold, skal hjemlandets kompetente myndighed, når den behandler en ansøgning om tilladelse til at udøve det lovregulerede erhverv, anerkende praktikophold gennemført i en anden medlemsstat, forudsat at praktikopholdet er i overensstemmelse med de offentliggjorte retningslinjer, jf. stk. 2, og tage praktikophold gennemført i et tredjeland i betragtning. Medlemsstaterne kan dog i deres nationale lovgivning sætte en rimelig grænse for varigheden af den del af praktikopholdet, som kan gennemføres i udlandet.

2. Anerkendelse af praktikopholdet erstatter ikke eventuelle eksisterende krav om at bestå eksamen for at få adgang til det pågældende erhverv. De kompetente myndigheder offentliggør retningslinjer om organisering og anerkendelse af praktikophold, der gennemføres i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, navnlig om den rolle vejlederen skal spille i forbindelse med praktikopholdet.«

43) Titlen på afsnit V affattes således:

44) I artikel 56 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. De kompetente myndigheder i hjemlandet og værtsmedlemsstaten udveksler oplysninger om disciplinære eller strafferetlige sanktioner eller om andre alvorlige, konkrete forhold, der vil kunne få følger for udøvelsen af virksomhed i henhold til dette direktiv. I forbindelse hermed overholder de bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger, jf. direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF.«

b) Følgende stykke indsættes:

»2a. Med henblik på stk. 1 og 2 anvender de kompetente myndigheder IMI.«

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Hver medlemsstat udpeger en koordinator for de i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheders virksomhed og underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Koordinatorerne har til opgave:

at fremme en ensartet gennemførelse af dette direktiv

b) at indhente alle oplysninger af betydning for gennemførelsen af dette direktiv, herunder navnlig vedrørende betingelserne for at optage et lovreguleret erhverv i medlemsstaterne

at behandle forslag om fælles uddannelsesrammer og fælles uddannelsestest

d) at udveksle oplysninger og bedste praksis med henblik på at optimere den fortsatte faglige udvikling i medlemsstaterne

e) at udveksle oplysninger og bedste praksis om anvendelsen af de udligningsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 14.

Med henblik på gennemførelsen af den i nærværende stykkes litra b) omhandlede opgave kan koordinatorerne rette henvendelse til de i artikel 57b omhandlede støttecentre.«.

45) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 56a

Advarselsordning

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder meddeler de kompetente myndigheder i samtlige øvrige medlemsstater om erhvervsudøvere, hvis udøvelse af følgende erhvervsmæssige virksomhed på den pågældende medlemsstats område, er blevet begrænset, også midlertidigt, af nationale myndigheder eller domstole:

a) læge og alment praktiserende læge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.1.1 og 5.1.4 i bilag V

b) læge, der er i besiddelse af et eksamensbevis som speciallæge, jf. punkt 5.1.3 i bilag V

c) sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.2.2 i bilag V

d) tandlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis jf. punkt 5.3.2 i bilag V

e) specialtandlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.3.3 i bilag V

f) dyrlæge, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.4.2 i bilag V

g) jordemoder, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.5.2 i bilag V

h) farmaceut, der er i besiddelse af et uddannelsesbevis, jf. punkt 5.6.2 i bilag V

i) indehavere af certifikater, som nævnt i punkt 2 i bilag VII, hvoraf det fremgår, at indehaveren har gennemført et uddannelsesforløb, der opfylder mindstekravene i henholdsvis artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 eller 44, men som startede inden referencedatoerne for kvalifikationerne i punkt 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i bilag V

j) indehavere af certifikater for erhvervede rettigheder, som nævnt i artikel 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 og 43a

k) andre erhvervsudøvere, der udøver virksomhed, som har konsekvenser for patientsikkerheden, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i den pågældende medlemsstat

l) erhvervsudøvere, der udøver virksomhed med relation til uddannelse af mindreårige, herunder børnepasning og førskoleundervisning, når erhvervsudøveren udøver et erhverv, der er lovreguleret i den pågældende medlemsstat.

2. De kompetente myndigheder fremsender de i stk. 1 omhandlede oplysninger i form af advarsel via IMI senest inden for tre dage efter datoen for vedtagelse af den afgørelse, hvorefter den pågældende erhvervsudøver begrænses i eller forbydes at udøve erhvervsaktivitet. Oplysningerne begrænses til følgende:

a) erhvervsudøverens identitet

b) det berørte erhverv

c) oplysninger om den nationale myndighed eller domstol, som har truffet afgørelse om begrænsning eller forbud

d) rækkevidden af begrænsningen eller forbuddet samt

e) den periode, hvori begrænsningen eller forbuddet er gældende.

3. De kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underretter senest inden for tre dage fra datoen for domstolens afgørelse de kompetente myndigheder i alle de øvrige medlemsstater i form af advarsel via IMI om identiteten af erhvervsudøvere, der har ansøgt om anerkendelse af kvalifikationer i medfør af dette direktiv, og om hvem domstolene efterfølgende har fundet, at de i denne forbindelse har benyttet forfalsket dokumentation for deres erhvervsmæssige kvalifikationer.

4. Behandling af personoplysninger med henblik på udveksling af oplysninger, som omhandlet i stk. 1 og 3, skal foregå i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og direktiv 2002/58/EF. Kommissionens behandling af personoplysninger skal foregå i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.

5. De kompetente myndigheder i alle medlemsstater skal straks underrettes, når et forbud eller en begrænsning, som omhandlet i stk. 1, ikke længere er gældende. Med henblik herpå pålægges den kompetente myndighed i den medlemsstat, der leverer oplysningerne i henhold til stk. 1, ligeledes at oplyse udløbsdatoen samt en eventuel senere ændring af denne dato.

6. Medlemsstaterne fastsætter, at erhvervsudøvere, om hvem der sendes advarsler til andre medlemsstater, underrettes skriftligt om afgørelser om advarsler samtidig med udsendelsen af selve advarslen og kan klage over afgørelsen i henhold til national ret eller kan anmode om berigtigelse af sådanne afgørelser, ligesom der gives adgang til retsmidler i forbindelse med skader forvoldt af fejlagtige advarsler til andre medlemsstater, i hvilke tilfælde det angives, at afgørelsen om advarslen er genstand for et søgsmål fra erhvervsudøverens side.

7. Oplysninger vedrørende advarsler må kun behandles i IMI, så længe de er gyldige. Advarsler slettes inden for tre dage fra datoen for vedtagelsen af afgørelsen om tilbagekaldelse eller fra udløbet af det forbud eller den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1.

8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter med henblik på anvendelse af advarselsordningen. Disse gennemførelsesretsakter omfatter bestemmelser om myndigheder, der har ret til at udsende eller modtage advarsler, og om tilbagetrækning og afslutning af advarsler samt foranstaltninger til sikring af behandlingssikkerheden. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58, stk. 2.«

46) Artikel 57 affattes således:

»Artikel 57

Central onlineadgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne påser, at følgende oplysninger er tilgængelige online gennem kvikskrannerne, jf. artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked ⁽¹⁹⁾ og ajourføres regelmæssigt:

- a) en liste over lovregulerede erhverv i medlemsstaten, herunder kontaktoplysninger for de kompetente myndigheder for de enkelte lovregulerede erhverv og støttecentre, som omhandlet i artikel 57b
- b) en liste over erhverv, for hvilke der er indført et europæisk erhvervspas, passets funktion, herunder gebyrer, som skal betales af erhvervsudøvere, og de kompetente myndigheder, der udsteder passet
- c) en liste over samtlige erhverv, for hvilke artikel 7, stk. 4, finder anvendelse i medlemsstaten i henhold til nationale love og administrative bestemmelser
- d) en liste over lovreguleret uddannelse og uddannelse med særlig struktur, jf. artikel 11, litra c), nr. ii)
- e) de krav og procedurer, der er omhandlet i artikel 7, 50, 51 og 53 for de lovregulerede erhverv i medlemsstaterne, herunder alle dertil hørende gebyrer, som skal betales af borgerne, og dokumenter, som skal fremsendes af borgerne til kompetente myndigheder
- f) detaljer om, hvordan man i henhold til nationale love og administrative bestemmelser klager over afgørelser truffet af de kompetente myndigheder inden for rammerne af dette direktiv.

2. Medlemsstaterne påser, at de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, gives på en klar og sammenhængende måde og er nemt tilgængelige på afstand og ad elektronisk vej, og at de ajourføres.

3. Medlemsstaterne påser, at enhver anmodning om oplysninger, som rettes til kvikskrannerne, besvares så hurtigt som muligt.

4. Medlemsstaterne og Kommissionen træffer ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde kvikskrannerne til at offentliggøre de i stk. 1 omhandlede oplysninger på andre officielle EU-sprog. Dette berører ikke medlemsstaternes lovgivning om anvendelse af sprog på deres område.

5. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden og med Kommissionen med henblik på gennemførelsen af stk. 1, 2 og 4.

47) Der indsættes følgende artikler:

»Artikel 57a

Elektroniske procedurer

1. Medlemsstaterne påser, at samtlige krav, procedurer og formaliteter i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette direktiv, kan afvikles uden besvær, på afstand og ad elektronisk vej via de berørte kvikskranner eller de berørte kompetente myndigheder. Dette forhindrer ikke medlemsstaternes kompetente myndigheder i at anmode om attesterede kopier på et senere tidspunkt i tilfælde af begrundet tvivl, og hvis det er strengt nødvendigt.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på gennemførelsen af en prøvetid eller en egnethedsprøve.

3. Hvor medlemsstaterne er berettiget til at anmode om avancerede elektroniske signaturer, som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer ⁽²⁰⁾ med henblik på gennemførelse af de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede procedurer, accepterer medlemsstaterne elektroniske signaturer i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2009/767/EF af 16. oktober 2009 om fastlæggelse af foranstaltninger, der skal lette anvendelsen af elektroniske procedurer ved hjælp af »kvikskranner« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked ⁽²¹⁾ og træffer tekniske foranstaltninger til behandling af avancerede e-signaturformater, som defineret i Kommissionens afgørelse 2011/130/EU af 25. februar 2011 om fastsættelse af mindstekrav ved behandling af elektronisk underskrevne dokumenter på tværs af grænserne

foretaget af de kompetente myndigheder, som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (²²).

4. Samtlige procedurer gennemføres i overensstemmelse med artikel 8 i direktiv 2006/123/EF for så vidt angår kvikskranner. De proceduremæssige tidsfrister, der er fastsat i nærværende direktivs artikel 7, stk. 4, og artikel 51, træder i kraft ved afsendelse af en ansøgning eller et eventuelt manglende dokument fra en borger til en kvikskranner eller direkte til den berørte kompetente myndighed. En eventuel anmodning om attesterede kopier som omhandlet i nærværende artikels stk. 1 betragtes ikke som en anmodning om manglende dokumenter.

Artikel 57b

Støttecentre

1. Hver medlemsstat udpeger senest den 18. januar 2016 et støttecenter, der har til opgave at give borgere såvel som støttecentre i andre medlemsstater vejledning i anerkendelse af erhvervs-mæssige kvalifikationer i henhold til dette direktiv, særlig oplysninger om national lovgivning om erhvervsudøvelse, sociallovgivning og, hvis det er relevant, fagets regler.

2. Støttecentre i værtsmedlemsstaterne bistår borgerne, når de ønsker at udøve de rettigheder, der følger af dette direktiv, i samarbejde med støttecentre i hjemlandet og de kompetente myndigheder og kvikskrannerne i værtsmedlemsstaten.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet eller værtsmedlemsstaten har pligt til i fuld udstrækning at samarbejde med støttecentre i værtsmedlemsstaten, og hvor det er relevant, i hjemlandet og efter disses anmodning levere alle relevante oplysninger om enkeltsager til sådanne støttecentre under iagttagelse af databeskyttelsesreglerne i medfør af direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF.

4. Støttecentre underretter på Kommissionens opfordring denne om resultatet af sager, som de behandler, senest to måneder efter modtagelse af anmodningen.

Artikel 57c

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage de delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, artikel 20, artikel 21, stk. 6, andet afsnit, artikel 21a, stk. 4, artikel 25, stk. 5, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 2, andet afsnit, artikel 34, stk. 2, andet afsnit, artikel 35, stk. 4 og 5, artikel 38, stk. 1, andet afsnit, artikel 40, stk. 1, tredje afsnit, artikel 44, stk. 2, andet afsnit, artikel 49a, stk. 4, og artikel 49b, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 17. januar 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, artikel 20, artikel 21, stk. 6, andet afsnit, artikel 21a, stk. 4, artikel 25, stk. 5, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 2, andet afsnit, artikel 34, stk. 2, andet afsnit, artikel 35, stk. 4 og 5, artikel 38, stk. 1, andet afsnit, artikel 40, stk. 1, tredje afsnit, artikel 44, stk. 2, andet afsnit, artikel 49a, stk. 4, og artikel 49b, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, artikel 20, artikel 21, stk. 6, andet afsnit, artikel 21a, stk. 4, artikel 25, stk. 5, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 2, andet afsnit, artikel 34, stk. 2, andet afsnit, artikel 35, stk. 4 og 5, artikel 38, stk. 1, andet afsnit, artikel 40, stk. 1, tredje afsnit, artikel 44, stk. 2, andet afsnit, artikel 49a, stk. 4, og artikel 49b, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

48) Artikel 58 affattes således:

»Artikel 58

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg vedrørende anerkendelse af erhvervs-mæssige kvalifikationer. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.«

49) Artikel 59 affattes således:

»Artikel 59

Gennemsigthed

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen en liste over eksisterende lovregulerede erhverv, hvori de præciserer, hvilke typer af virksomhed det enkelte erhverv omfatter, samt en liste over lovregulerede uddannelser og erhvervsuddannelser, herunder erhvervsuddannelser med særlig struktur, jf. artikel 11, litra c), nr. ii), senest den 18. januar 2016. Ændringer til disse lister meddeles ligeledes Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen opretter og vedligeholder en offentligt tilgængelig database for lovregulerede erhverv, herunder en generel beskrivelse af de typer af virksomhed, det enkelte erhverv omfatter.

2. Medlemsstaterne meddeler senest den 18. januar 2016 Kommissionen en liste over erhverv, for hvilke det gælder, at der er behov for en forudgående kontrol af kvalifikationerne i henhold til artikel 7, stk. 4. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen en særlig begrundelse for opførelse af disse erhverv på denne liste.

3. Medlemsstaterne undersøger, om krav i henhold til deres retssystem, der begrænser adgangen til et erhverv eller udøvelsen heraf til indehavere af særlige erhvervsmæssige kvalifikationer, herunder anvendelsen af faglige titler og udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed under disse titler, som i nærværende artikel omtales som »krav«, er forenelige med følgende principper:

- a) kravene er hverken direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet eller opholdssted
- b) kravene er begrundet i et tvingende alment hensyn
- c) kravene sikrer opfyldelsen af det tilsigtede mål og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

4. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på erhverv, som er lovreguleret i en medlemsstat af en sammenslutning eller organisation, jf. artikel 3, stk. 2, og eventuelle krav om medlemskab af de pågældende sammenslutninger eller organisationer.

5. Medlemsstaterne fremsender senest den 18. januar 2016 Kommissionen oplysninger om de krav, de agter at opretholde, og grunden til, at de anser disse krav for at opfylde betingelserne i stk. 3. Medlemsstaterne fremsender oplysninger om deres senere indførte krav og grunden til, at de anser dem for at opfylde betingelserne i stk. 3, senest seks måneder efter vedtagelsen af foranstaltningen.

6. Endvidere fremsender medlemsstaterne senest den 18. januar 2016 og derefter hvert andet år en rapport til Kommissionen om krav, som er blevet fjernet eller lempet.

7. Kommissionen fremsender de i stk. 6 omhandlede rapporter til de andre medlemsstater, der inden for en frist på seks måneder meddeler deres bemærkninger. Inden for samme frist på seks måneder hører Kommissionen de interesserede parter, herunder de berørte erhverv.

8. Kommissionen forelægger en sammenfattende rapport baseret på medlemsstaternes oplysninger for koordinatorgruppen, oprettet i henhold til Kommissionens afgørelse 2007/172/EF af 19. marts 2007 om oprettelse af koordinatorgruppen for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁽²³⁾, som kan fremsætte bemærkninger.

9. I lyset af de i stk. 7 og 8 omhandlede bemærkninger forelægger Kommissionen senest den 18. januar 2017 sine endelige konklusioner for Europa-Parlamentet og Rådet, om nødvendigt ledsaget af forslag til yderligere initiativer.

50) I artikel 60 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

»Fra den 18. januar 2016 skal den statistiske oversigt over de afgørelser, der er truffet, jf. første afsnit, indeholde detaljerede oplysninger om antallet og de typer af afgørelser, der er truffet i henhold til dette direktiv, herunder hvilke typer af afgørelser om delvis adgang som kompetente myndigheder har truffet i henhold til artikel 4f, samt en beskrivelse af de væsentligste problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Kommissionen offentliggør senest den 18. januar 2019 og derefter hvert femte år en rapport om gennemførelsen af dette direktiv.

Den første af disse rapporter skal især fokusere på de nye elementer, der er indført i dette direktiv, og navnlig behandle følgende spørgsmål:

- a) hvordan det europæiske erhvervspas fungerer
- b) moderniseringen af viden, færdigheder og kompetencer inden for de erhverv, der er omfattet af afsnit III, kapitel III, herunder listen over kompetencer, jf. artikel 31, stk. 7
- c) hvordan de fælles uddannelsesrammer og fælles uddannelsestest fungerer
- d) resultaterne af det særlige efteruddannelsesprogram, der er fastsat i rumænske love eller administrative bestemmelser, eller af reglerne for indehavere af uddannelsesbeviser, der er omhandlet i artikel 33a, og indehavere af uddannelsesbeviser fra post-gymnasiale uddannelser med henblik på at vurdere behovet for at gennemgå de nuværende bestemmelser, der styrer den ordning for erhvervede rettigheder, der anvendes på rumænske uddannelsesbeviser som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

Medlemsstaterne leverer alle de nødvendige oplysninger til udarbejdelsen af denne rapport.«

51) Artikel 61, stk. 2, affattes således:

»I givet fald vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt, hvorefter den pågældende medlemsstat i en begrænset periode kan undlade at anvende den pågældende bestemmelse.«

52) Bilag II og III udgår.

53) I punkt 1 i bilag VII indsættes følgende litra:

»g) såfremt medlemsstaten stiller krav herom for sine egne statsborgere, en attest, der bekræfter, at den pågældende ikke midlertidigt er frakendt

retten til at udøve dette erhverv eller er idømt nogen straffedom.«

Artikel 2

Ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012

Punkt 2 i bilaget til forordning (EU) nr. 1024/2012 affattes således:

»2. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF ⁽²⁴⁾: Artikel 4a-4e, artikel 8, artikel 21a, artikel 50, artikel 56 og artikel 56a.

Artikel 3

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 18. januar 2016.
2. Enhver medlemsstat, som den 17. januar 2014 giver adgang til jordemoderuddannelse inden for uddannelsesvej I i henhold til artikel 40, stk. 2, i direktiv 2005/36/EF efter fuldførelse af mindst ti års almen skolegang, sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme adgangskravene til jordemoderuddannelse i nævnte direktivs artikel 40, stk. 2, litra a), senest den 18. januar 2020.
3. Medlemsstaterne tilsender straks Kommissionen de i stk. 1 og 2 omhandlede love og bestemmelser.
4. De i stk. 1 og 2 omhandlede love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter metoderne til udformning af en sådan henvisning.
5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste love og bestemmelser i national ret, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. november 2013.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
V. LEŠKEVIČIUS
Formand

¹⁾ Broytt við kunngerð nr. 109 frá 25. juni 2021.